

FOLK OG LAND

NR. 10 - 11 — 14. ÅRGANG

LØRDAG 10. APRIL 1965

LØSSALG 1 krone

Fru Ase Storaaseter
Mjøndalen 21 B

Terje Wold lager nytt lurveleven om Elverumsfullmakten

Som Neri Valen for lengst har karakterisert som et propagandafoster oppfunnet av riksrådsforhandlerne

CARL P. WRIGHT

W/BK

PORSGRUNN, 21. januar 1960.

Herr Harald Franklin Knudsen
K a u p a n g
pr. Larvik.

Mange takk for ditt riktig hyggelige brev jeg mottok fra deg forleden dag. Jeg ser du har skrevet en artikkel om det samme emnet i et av de siste nummer av "Folk og Land". Jeg tror ikke du har rett i det du sier at jeg har "avsløret" sannheten om den såkalte Elverumsfullmakten.

Sannheten omkring den såkalte Elverums-

Brevet hvor Wright skriver om «den såkalte» Elverumsfullmakt.

Den berømmelige Elverumsfullmakten later i sannhet til å være uødelig. Gang på gang blir den høytidelig avlivet av historikere og av stortingsmenn som selv deltok i hint berømmelige møte på Elverum 9. april 1940. Vi kan nevne uttalelser av bl. a. stortingsmennene Førre og Wright, gjengitt tidligere i FOLK OG LAND, og vi kan nevne referatet fra stortingsmøtet som bekrefter riktigheten av det stortingsmennene sier. Men det hjelper alt sammen ikke det spor. Den «Elverumsfullmakten» som skal ha gitt Londonregjeringen fullmakt til alle ulovlighetene dukker opp igjen som troll av en eske hver gang landsvikoppgjørets fedre kommer i vanskeligheter — og det skjer jo ikke så sjeldent.

Professor Castberg blir stadig tatt til inntekt for «retts» oppgjørets holdbarhet og han har sagt og skrevet så meget selvmotsigende tåkeprat at det ikke faller vanskelig å finne noe som passer. Men på ett punkt har han i allfall uttalt seg klart nok og det gjelder «Elverumsfullmakten». Om den sier han at «det faktiske forhold er at den beslutning som ble foreslått av Stortingets president overhodet ikke ble satt under votering». Og selveste Annæus Schjødt, urettens nidkjære vokter, si-

svikdomstolene forøvrig senere i all stillhet droppet og erstattet med det fullstendig uholdbare og ujuridiske begrep de kalte «parlamentarisk nødrett». Ikke underlig altså at en fremdeles synes en trenger avlivede.

I det siste har vi opplevet nytt bikkjeslagsmål både om denne «Elverumsfullmakten» og om litt av hvert annet av uhumskhetene på «motstandkamerset». Det er selveste høyesterettsjustitiarius, Londonregjeringens justisminister og den nidkjære Arbeiderpartimann, Terje Wold, som har trumpet i klaveret. Under et jubelmøte i anledning av de tredve års Arbeiderpartistyre vi kan takke de borgerlige partier for, kom Arbeiderpartijustitiariusen i skade for å si sannheten om «Elverumsfullmakten», eller for å tale med DAGBLADET: «Nesten enda mer partipolitisk bevisst i sin smålighet er Terje Wolds forsøk på å redusere Elverumsfullmakten. Og dette gjør landets øverste sjef for Høyesterett, som nettopp etter krigen understreket fulmaktens uvurderlige psykologiske og moralske betydning for motstanden, selv om

Forts. side 16

Statsminister Johan Nygaardsvolds beretning om Den norske Regjerings virksomhet fra 9. april 1940 til 25. juni 1945.

Til Stortinget.

Jeg har herved den ære å oversende beretning om Den norske Regjerings virksomhet fra 9. april 1940 til 25. juni 1945.

I møte i Elverum 9. april 1940 fattet Stortinget enstemmig følgende beslutning:

«Stortinget bemyndiger Regjeringen til, inntil det tidspunkt kommer da Regjeringen og Stortingets Presidentskap etter konferanse innkaller Stortinget til neste ordinære møte, å vareta rikets interesser og treffe de avgjørelser og de beføyelser på Stortingets og Regjeringens vegne som må ansees påkrevd av hensyn til landets sikkerhet og framtid.»

Nygaardsvoldregjeringen påberoper seg den «enstemmig vedtatte» Elverumsfullmakt.

Hors de Combat:

FRA KULTURFRONTEN

Krigsinvalideforbundet

ber DEM se denne filmen på SCALA

I annonsen har vi tillatt oss å skifte litt på krigsforbryterne

X. Propaganda innen kunstsektoren.

En søndag ettermiddag slår vi tilfeldig på radioen og en skurrende stemme lyder ut i værelset. Den bringer tanken hen på sandpapir,

nei, det er ikke noe godt bilde, men det vesentlige er at stemmen fylte en med ubehag. Nå ja, det er ikke alle forundt å ha runde og tiltallende mikrofonstemmer. Men det slo oss snart at det ikke bare var klangen på stemmen vi ikke likte, det var vel så meget ordene den formet.

Et kikk i programmet fortalte oss at det var en lektor Borch Sandalen som holdt «filmkåseri». Disse våre statsinstitusjoner har en egen evne til å finne frem merkelige folk til å behandle de forskjellige sider av kunstlivet, tenkte vi. Høyst sannsynlig har mannen ikke skygge av rede på film. I og for seg er det intet diskriminerende i dette. Manglene faglig viden har ganske ofte vært betraktet som kriteriet på en god norsk film anmelder. Dette gjelder også delvis på andre av kunstens områder. Vi husker godt at det om en kjent, avdød musikkmelder ble sagt at han ikke kunne høre forskjell på

Forts. side 2

TERRORBOMBINGEN AV TYSKE BYER

«VI SKAL ANGRIPE FLYKTNINGENE — —»

Om ettermiddagen 14. februar 1945 ble flybesetninger instruert og briefet for et nytt flyangrep. De samme besetningene deltok i terrorangrepet på Dresden natten før.

Offiseren som fordele kortsene og innsatsmålene og som instruerte besetningene fra 1. britiske bomberflåte uttalte ordrett (gjengitt i oversettelse):

«Til natten er Chemnitz målet deres. Vi skal angripe flyktningene som nu særlig samler seg der etter angrepet på Dresden siste natt.»

Slik ble flybesetningene fra 1. britiske bomberflåte instruert av sin innsatsoffiser ved briefingen:

«Chemnitz er en by ca 60 km vest for Dresden og et meget mindre mål. Dere flyr dit inatt for å drepe alle flyktninger som kan være kommet seg ut av Dresden. Dere får med de samme bombelaster som igår, og hvis angrepet inatt blir like vellykket som det igår, kommer dere ikke til å gjøre flere besøk ved den russiske fronten.»

EMILIUS.

Angrepet på Chemnitz var planlagt med 329 firemotors bombefly i første bølge, deriblant 120 Halifax og Lancaster-fly fra 6. bomberflåte. Tre timer senere skulle den brennende by etter angripes av 388 nye firmotors fly.

Angrepet ble fra alliert synspunkt en fiasko. På grunn av lavt skydekke og de tyske nattjagere, 118 ialt, klarte ikke engelskmennene å koncentrere angrepet på byen.

Det ble kastet ca 718 tonn sprengbomber og ca 730.000 brannbomber over Chemnitz. Dagen derpå fløy amerikanerne et kraftig bombeangrep på byen.

Jernbaneanleggene i Chemnitz led stort sett ingen skade. Byen ble derimot sterkt skadet. Det ble dog ingen brannstorm slik som i Dresden. Over Dresden stod i flere dager en ildsøyle mot himlen, ca 7.000 meter høy.

Som en kurositet kan nevnes at under angrepet på Dresden natten før, navigerte en formasjon på 40 firemotors fly fra 398. bomberflåte feil, og gjennomførte sitt angrep på Prag istedenfor på Dresden.

EMILIUS.

Fra «de gode nordmenn»'s storhets tid

Nedenstående særbestemmelser er håndskrevet i en husleiebok i Lille Markevei i Bergen og gjaldt i nokså lang tid. Om den gjelder fremdeles er ikke undersøkt. Men urimelig er det vel ikke, så opp i stry som det heilhorske fremdeles er snart 20 år etter at freden brøt ut her i landet.

Mannen som hadde fått nedenstående skrevet i sin husleiebok har aldri drevet politikk og har aldri vært politisk interessert. Men han var en god og velmenende kristen som også hadde slekt og venner blant «landssvillerne». Nå, det visste ikke «de gode nordmenn», for han hadde ingen slike der, men langt derfra. Nå, denne mannen måtte altså underskrive ellers fikk han ikke bo lengre i leiligheten han hadde hatt i mange år før krigen. Han måtte altså skrive under. Og det han underskrev på var følgende:

«Leieforholdet oppholder til fraflytting innen fjorten dager hvis det viser seg at undertegnede har omgang med tyskvennlige personer eller tidligere oppsagte leieboere av den grunn».

Ja, dette var de gode nordmenns husleibetingelser etter at freden i landet brøt ut. Det kunne være fristende å spørre disse samme nordmenn hvor mange slike leiebetingelser det ble stillet dem under krigen, da det var farefullere å ta inn folk som helst ville leke gode nordmenn og på alle vis gjorde det vanskelig for alle

de andre i landet som visste hvorledes et hærtatt folk skal oppføre seg i et land som har underskrevet betingelsen i Geneveavtalen. Er det ikke noen som skjemmes eller har de bitt hodet av all skam? Og huseierne i Bergen. Har de evnen til å skamme seg? De som alle de andre der og andre steder hyldet russerne, som de siden synes å ha fått et horn i siden til. Eller har de ikke det, når A-pakten er blitt deres neste håp?

Herr redaktør, få frem alle disse tapelige gjerningene til «de gode nordmenn». Etter tiden kan ha godt av å lese om dem når vi er farne herfra. Og det er dette de tror vi skal glemme!

L.

Poujadistene

I. Poujadister? hva er nu det?

I Frankrike hadde etter den 2. verdenskrig de politiske pamper herjet med landet og dets økonomi ut fra hver enkelt pamps eller hans partis egeninteresser. Det resulterte i en galopperende inflasjon, som tilslutt bragte francen ned i en verdi av 2 øre norsk mynt. Forholdet er blitt betegnet som «franske tilstander» til skrek og advarsel for noen hver.

General de Gaulle gjorde sitt første forsøk på å bringe orden og velstand tilbake, men var den gang for tidlig ute. Han viste seg å ha den sjeldne evne å kunne vente.

II.

En over skatter og litt av hvert i de herskende tilstander fortvilet alminnelig mann, kroerten Poujade, fant ut at nu fikk menigmatta affære. Han startet et nytt politisk parti, som etter ham ble kalt poujadistene. Det hadde intet politisk program, kun det ene formål å stemme mot, hva de fant ureiktig eller uehdig, uansett hvor det kom fra.

III.

Poujades tiltak vekket folket, selvom han selv ikke kom til å spille noen personlig rolle. Den forbausede «demokratiske» verden ble vitne til at det fransk folk valgte general de Gaulle til sin enestyrer, d.v.s. monark, for å gjenreise orden og velstand, etter pampestyret. — Det er som kjent lykkes ham særdeles vel.

IV.

Det er ganske interessant å være vitne til at historien gjentar seg. Det er folket som ser sine interesser best varettet av en god mann, når det i virkeligheten selv er satt utenfor uansett hvor meget der snakkes om demokrati.

Det turde muligens være bruk for en liten Poujade annetsteds også? F. eks. i rettsvesenet her på bjerget? For ikke å tale om før kronen også her er kommet ned i 2 øre, forkrigsmynt.

O. H.

Manndomsprøven

Størst av alle ting er dette: heltemot i nederlag.

Den som sviktet da vi tapte står med skam på seirens dag. Du som sviktet da vår fane rød av blod ble hugget ned: ikke skal i seirens time jublende du være med.

Den som faller under fanen: ikke ble han overvunnet — nei hans innsats var en seier, evig ære har han funnet!

KAI NORMANN

SÆRTRYKK PÅ ENGELSK

AV PROFESSOR LYDER L. UNSTADS STUDIE «VID-KUN QUISLING — THE NORWEGIAN ENIGMA»

i Susquehanna University Studnes for mai 1959 er nu sendt ut av det amerikanske universitet.

Det er en utmerket orientering fra nøytralt hold for utlendinger som ikke forstår norsk, og bør få mest mulig spredning.

Vi har skaffet oss et antall tilsalgs og frembyr disse for kr. 6,— fritt tilsendt mot forskuddsbetaling over vår postgiro 150 28. Eller kr. 50,— for 10 stkr.

Ekspederes kun mot forskuddsbetaling.

FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING
POSTBOKS 3214 — OSLO — POSTGIRO 1 50 28

«Planlagt i England og utført derfra!»

Det later til at «The Heroes» themselves har fått mere enn nok av det usmakelige statsunderstøttede filmforetakende på Rjukan. I all fall skriver en som kaller seg «aksjonsleder Vemork 1943»: Joacim H. Rønneberg i en stort oppslått artikkel i DAGBLADET: «Mine tanker gjelder Vemork-sabotasjen, og det forekommer meg at filmopptakene ligger på grensen av historiefalskning. Jeg synes myndighetene på Rjukan burde be filmselskapet, som takk for gjestfriheten og som ekstrabetaling for tort og svie, forsyne filmen med følgende tekst: Dette er Vemork-aksjonen slik den ikke foregikk!»

For den som ellers måtte ha tvilt på FOLK OG LANDS fremstilling av hele tungvannsaksjonen som sabotasjehandlinger utført av britiske agenter, gjengir vi noen linjer til fra Rønnebergs artikkel: «Uten ovassjoner av noen art, men med Rjukan-guttenes ønske om god tur til Sverige startet vi tilbaketur til England. Vår operasjon var typisk for mange liknende slag mot industrianlegg i tyskokkupert område, planlagt i England og utført derfra».

KULTURFRONTEN

Forts. fra side 1

Enkevalsen og «Lover den Herre». Til gjengjeld gjorde denne egenskap ham høyt kvalifisert som foregangsmann for den nye atonale musikk.

Det gikk imidlertid fort opp for oss at hva man enn kunne si om den kåserende lektor, så var det hevet over tvil at han var den tilit verdig som var blitt vist ham av dem som hadde utpekt ham.

Hans emne for dagen var filmen «Krigsforbrytere», og ingen skal klage på den form for «orientering» herr lektoren ga sine lyttere. Det formelig luktet svovel når han la som best i vei om de

forferdelige nazistene.

Tidligere har «FOLK OG LAND» omtalt filmen «Sannheten om hakekorset». Et par smarte svenske jøder hadde fra «ukjente kilder», det het seg at disse befant seg bak jernteppet, fått tak i endel filmmaterialer som etter passende klipping og fiksing kunne fortelle et forutsettningløst publikum sannheten slik seierherren ønsker den skal være. Filmens opphavsmenn fikk stor og økonomisk glede av sitt initiativ. Var det ikke 95 land herr Borch Sandsdalen fortalte oss at filmen var blitt solgt til? Intet under at de to smarte svensker fikk blod på tann, skranglet sammen endel mye stoff fra sin «ukjente kilder», og resultatet ble filmen «Krigsforbrytere», den som herr lektoren roste i vilden sky. Riktignok

get han litt over at endel av stoffet fra «Sannheten» gikk igjen i den nye film — materialet har øyensynlig ikke vært rikholdig nok — men dette var dog bagateller i forhold til den store misjon filmen hadde ved å gi den oppvoksende ungdom en høyst påkrevet orientering om de historiske sannheter. Og igjen slo det oss: Disse må da være forholdsvis skrøpelige siden de trenger til slik ustanselig å males opp og opp igjen. Det skulle vel allikevel ikke ligge et aldri så lite grunn av dårlig samvittighet bak ved denne evige svartmaling av de overvunne motstandere? Tvilen om at de muligens ikke alle var like djevler i menneskeskikkelse må effektivt rydde unna. Og for all pris må hylene døye enhver antydning om at man kanskje burde se litt nærmere på også den seirende parts krigsforbrytere.

Med dårlig skjult glede nevnte lektoren hvor reduserte de tapende ledene virket.

Forts. side 15.

FOLK OG LAND

På grunn av påsken blir det nå tre uker til neste nummer av FOLK OG LAND. Til gjengjeld har vi laget et dobbelnummer denne gang.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSUM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Med en svært enkel tulipan

Vi lever i jubileenes tid. Arbeiderpartiet har nettopp feiret dagen da Bondepartiet for tredve år siden forærete det maktens tøyler etter en av de motbydeligste hestehandlere som har foregått i norsk politikk. Og akkurat når våre lesere får dette nummer av bladet er en opptatt med å minnes resultatet av Arbeiderpartiets maktovertagelse og de borgerlige partiers manglende politiske forstand: 9. april 1940.

Det er såvisst ikke uten grunn at Terje Wold knytter okkupasjonstidens nasjonale fornredelse sammen med Appfestdagen, og ser en det i denne sammenheng, så er det også forståelig at Einar Gerhardsen foretar kollektiv innmeldelse av Kong Haakon og hans hus i Arbeiderpartiet.

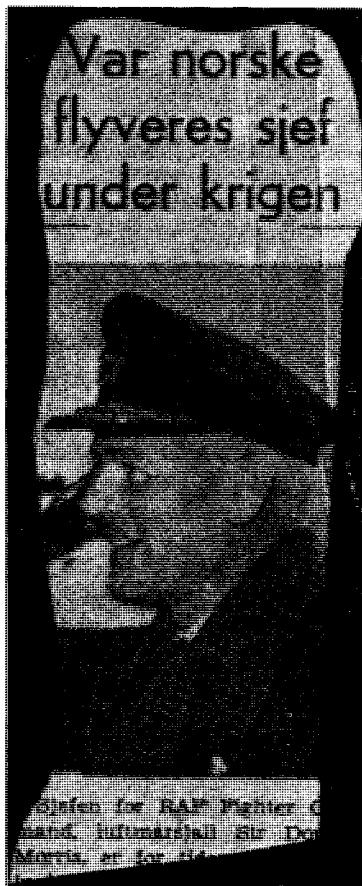
Men ellers kan nok dagens Arbeiderparti ikledt førepelsen narre de unge og uopplyste som ikke vet bedre med sin historieskrivning og sine festtaler. De som selv har opplevet dette parti i dets røde glansperiode vet bedre.

De vet at dengang for tredve år siden da Bondepartiet gav Arbeiderpartiet den politiske makt og ære, så la ikke dagens avblekede rødegardister skjul på hva de stod for. Både de og deres avdøde kolleger erklærte åpent og iherdig at deres parti bygget på marxismen — altså på Karl Marx' lære, på kommunismen. De erklærte at arbeiderne intet fedreland hadde, de sa at arbeiderne intet annet hadde å tape enn sine lenker og de drev åpen antimilitær agitasjon rundt omkring på ekserserplassene. Soldatene skulle ikke slåss mot en eventuell fiende, men vende våpnene mot sine offiserer. En av de fremste antimilitære agitatorer var partiets egen forsvarsminister. Og militærnektene var de så å si hele bunten av dagens Arbeiderpartiledere med selveste dagens statsminister i spissen.

Dette måtte naturligvis med usviklig konsekvens føre til et norsk 9. april straks de store europeiske stater kom opp i krigerske forviklinger. Koldblodig kalkulerte våre elskelige britiske venner med Norges marxistiske avmakt og fremkalte den tyske motaksjon. La tyskerne spre sine krefter og svare på vår okkupasjon av Narvik med en okkupasjon av Oslo, noterer den britiske generalstabssjef Sir Edmund Ironside i sin offentliggjorte dagbok. For «det finnes ikke noe norsk forsvar». Nei, det gjorde ikke det, takket være jubilantens innsats og de borgerlige partiers evneløse unfallenhet. Enda billigere enn hin Biblens Esau solgte Bondepartiet sin nasjonale førstefødselsrett.

Stillet ansikt til ansikt med krigsfaren og resultatet av sin politikk, klamret så de politiske fallenter seg til den treske britiske overfallsmann, brøt den proklamerte nøytralitet og unnløt å mobilisere det lille militære forsvar som hadde overlevet Arbeiderpartystyret. Det var kanskje den gang kong Haakons opptagelse i Arbeiderpartiet — den Gerhardsen snakket om på jubileet forleden — foregikk etter at hans tidligere overadjutant hadde beredt veien som Arbeiderpartiets forsvarsminister?

Jo, vi synes det er slik nær sammenheng mellom minnet om maktovertagelsen og minnet om 9. april at en like godt kunne slått festlighetene sammen. Litt pinlig var det naturligvis at den regjeringen en blant annet feirer hin 9. april forsøkte å stikke av fra det hele og søkte avskjed da elendigheten veltet inn over landet. Og særlig heltemodig var det jo heller ikke å overlate folket i tysk vold mens de selv snek seg langs svenskegrensen i stedenfor å følge den naturlige vei for tapre landssoldater Gudbrandsdalen nord-

Nok en ufrivilig erkjennelse

Forsvarerne av landssvikoppkjøret pleier gjerne å anføre som «bevis» på at den krig som ble høytidelig avsluttet i juni 1940 likevel fortsatte at det norske flyvåpenet deltok i krigshandlingene — delvis også mot sitt eget land? Imidlertid kommer en imidlertid til å plurme ut med sannheten. Det er jo ikke alltid så greit å holde styr på all løgnen og alle forvanskningene. MORGENBLADET kommer således i skade for å innrømme at det ikke dreiet seg om noe «norsk flyvåpen», men bare om norske flyvere i britisk tjeneste og under britisk kommando. Bladet forteller om et besøk av sjefen for RAF Fighter Command, luftmarsjall Sir Douglas Morris og skriver om ham: «Sir Douglas vil være kjent av mange nordmenn fra sin periode som sjef for de norske jagerflyverne på North Weald under krigen».

over. Men denne frykt somhet førte i all fall til legenden om det stortingsmøte hvor «regjeringen fikk fulmakt til å dra utenlands» (underforstått England). For regjeringen snakket ganske riktig om utlandet, dog ikke om det i Elverum fjerne England, men om det nære og lokkende Sverige. «Selv om den norske regjering må gå over i Sverige», sa Nygaardsvold forhåpningsfullt på det berømmede Elverumsmøte, hvor den fullmakt som selv Terje Wold nu underkjenner til sine

Bok om Quisling

Av den kjente britiske publisist Ralph Hewins

VERDENS GANG forteller at det i nær fremtid vil komme to bøker om Vidkun Quisling. Den ene er «en psykologisk studie» av Benjamin Vogt, som etter hva bladet meddeler skal komme hos Aschehoug «antagelig tidligst i høst».

Om den annen bok forteller bladet at den er forfattet «av en engelskmann. Sistnevntes navn er Ewins. Han har oppholdt seg her i landet i hele vinter, har drevet med intervjuer og undersøkelser blant annet bland Quislings meningsfeller — og etter hva ryktet forteller, blir boken å oppfatte som et defensorat. Vi nordmenn skal aldeles ikke ha begrepet Quisling, synes den engelske forfatter å mene».

Vi kan korrigere VG's opplysninger derhen at forfatteren heter Ralph Hewins og at han er en vel kjent engelsk publisist med en rekke bøker bak seg. Han har også helt fra verdenskrigens tid vært knyttet til kjente britiske aviser som DAILY MAIL og DAILY EXPRESS. Både før 9. april 1940 og under den såkalte befrielse i 1945 var han i Norge som representant for DAILY MAIL. For noen tid siden omtalte AFTENPOSTEN ham meget rosende og bebildret at han skulle skrive en bok om Quisling. Det er denne bok som nu er ferdig og som i slutten av denne måned vil foreligge på det kjente Londonforlag W. H. Allen. Den kommer også på

et amerikansk forlag og det var meningen den skulle komme på norsk på Cappelens Forlag — noe VG også nevner. Imidlertid har vi hørt med krav på pålitelighet at Cappelens Forlag har droppet utgivelsen da det viste seg at forfatteren ikke fulgte de vanlige veier med ensidig nedrakking av Quisling.

AFTENPOSTEN er, kanskje ikke så begeistret for forfatteren heller lenger nu.

FOLK OG LAND vil bringe en fyldig omtale av boken på basis av den engelske utgave i neste nummer og vi mottar også bestillinger på denne engelske utgaven. Prisen er 47 kroner. Det dreier seg om en stor, illustrert bok på hele 384 sider.

**Gå aldri på
akkord med
uretten**

Det heter så smukt at det skal være ro om «rettsoppkjøret». Men kan man egentlig vente at en som mener seg uskyldig dømt skal slå seg til ro med det? Historien kan fortelle mange eksempler på at den uskyldig dømte har kjempet i årevis, i begynnelsen tilslutende helt forgjeves, for tilslutt å få oppreisning. Dette bør vi huske på selvom det mange ganger ser nokså mørkt ut.

Vi kan bare tenke på kaptein Dreyfus. Han ble som kjent uskyldig dømt til livsvarig fengsel for landsforræderi i 1894. Dengang var det bare hans bror og noen få av hans aller nærmeste som trodde på hans uskyld. Men etterhvert ble det flere og flere. Saken ble tatt opp igjen i 1898 og 1899, men med negativt resultat. Da kastet den uredde franske forfatter Emile Zola seg inn i kampen for Dreyfus og mot unfallenhet og korruption. Men det gikk med Zola som så mange andre som kjemper for sannhet og rett. Han ble stilt til retten og dømt. Zola var imidlertid en modig herre, og lot seg ikke stoppe, men fortsatte kampen. Og endelig ved rettsaken i 1906 fikk Dreyfus oppreisning.

Derfor, vær utholdende i kampen for sannhet og rett! Og vi er de forfattere, advokater og andre som går i bresjen for oss stor takk skyldig. Etterhvert vil nok antallet av dem som kjemper for vår sak i Norges Storting også øke.

OLAF HOLM:

Forræderen II

Administrasjonsrådet sammen med den tyske sendemann Bräuer

«You are a humbug, sier Mr. Pickwick».

Etter Quisling fikk landet et administrasjonsråd og en tysk rikskommissær til å styre. Det første vakte den rømte konges forargelse uten at man hørte og heller ikke senere har hørt noe om, hvorledes han hadde tenkt seg at landet skulle styres, etter at han hadde satt seg selv og regjeringen utenfor. Etter en forsikring fra rådet om, at det skulle administrere landet på hans vegne, døde denne striden bort.

For å få en stabil ordning ble der opptatt forhandlinger med rikskommissären om et «Riksråd». I disse forhandlingene deltok på Stortingets vegne presidentskapet.

Neri Valen, medlem av presidentskapet har i «Varden» 18/12-47 offentliggjort sine dagbokoptegnelser fra møtet. Det ble holdt på fylkesmann Christensens kontor. Tilstede var presidentskapet, Christensen, Harbeck, Berggrav (selvfølgelig) og Paal Berg. Følgende del av Neri Valens referat fra

møtet anses tilstrekkelig i denne forbindelse :

«Berggrav laget et utkast til de framlegg fra norsk side med fullmakt fra riksrådet til å slutte fred med Tyskland. Ingen av de andre som hadde vore med i møtet hjå Delbrügge hadde forstått han på den måten. Og ingen av presidentskapet var samd med Berggrav i at det ville være ønskelig med fredsunderhandlinger no. Derimot studde Pål Berg framlegget. Berggrav heldt også fram, at det fylgte av seg sjøl, at med ein fredsslutning no kunne ikkje kongen koma tilbake, og den heldigste ordning ville vera, at han abdiserte frivillig. I det vidare ordskifte bad Pål Berg fylkesmann Christensen formelt om ordet (siden vi var samla på Christensens kontor) og Pål Berg heldt eit innlegg i høgtidelige former. Innhaldet var at situasjonen ute i verda med Frankrikes nederlag førde med seg at også me måtte

fylge ei anna linje enn hittil. Difor ville han stø framlegget om ei fredsslutning med Tyskland. Politisk var situasjonen no heilt ein annan enn om morgenene og me kom no heller ikke forbi å skilja oss med kongen. Han understreka dette med å segja : «No er det slutt med jussen, det er politikk det gjelder». Og når situasjonen var den ville han tilrå å senda telegrafisk oppmoding til kongen om å abdisere. Han baud seg til å gå til den svenske minister og røkja etter om det ville væra høve til å få sende et slikt telegram.

Eg ser no for meg Pål Berg sitjande på ein stol bortmed vindauge i Christensens kontor og halde denne talen. Den gjorde et sterkt inntrykk på oss alle».

II.

Stortingets henstilling til kongen om å ta konsekvensen av sin krig og sin flukt og abdisere, resulterte i det overfor Stortinget frekke svar, at han ikke kunne svike det norske folk! Av svenskene ble han tvunget til å late som han førte sin (forunderlige) krig.

Nordmennene er i århundredenes løp blitt så vant til fremmede konger, at de tar hva som helst for god fisk og reiser statuer for hvem som helst, bare han er utlending.

III.

De fortsatte forhandlingene om et riksråd ble plutselig avbrutt av den tyske rikskommissären. Der er ikke fremkommet noen forklaring på dette uventede skritt, men den tør være, at da nu administrasjonsrådets medlemmer viste seg blottet for civilcourage og blint lystre rikskommissærers anvisninger, så passet det kanskje best i hans kram å beholde det. Rådet opploste på hans vink haren. Det har ikke destomindre (inntil fornøyelig) vært god latin i «patriotiske» kretser, at landet etter 8/6 fremdeles befant seg i krigstilstand.

Det står å lese i hver eneste landssvikdom, at retten fant det bevist (!) at tiltalte visste eller måtte vite, at landet befant seg i krig med Tyskland. Dette gikk altså over administrasjonsrådets forstand.

IV.

Nu er det så, at herrene
Forts. side 15.

Tanker ut fra årene 1940 - 1945 - 1965

Av KAI NORMANN

Tyskerne satte opp et minnesmerke over Norges avdøde nøytralitet ved Jøssingfjord

Der var ved 2. verdenskrigs utbrudd én ting som det norske folk var enig om, så enig at diskusjon var overflødig : vi ville være nøytrale. Det hadde vi full anledning til, sikret som vi var både ved folkeretten og ved internasjonal anstendighetsfølelse. De små, militært svake staters rett til nøytralitet og til garanti mot enhver form for aggresjon fra stormakternes side er — rent bortsett fra de inngåtte traktatmessige forpliktelser — en appell til «de stores» ridderskap og ære som «gentlemen».

Nu da det norske folk snart skal til å feire 20-årsdagen for «frigjøringen», var det å ønske at ikke festrusen måtte blinde øynene for de faktiske kjennsgjerninger, som er historisk dokumentert og som det anstendigvis ikke går an å løpe fra — ikke uten at hele festen blir forløyet, falsk og

Reichskommissar Terboven som «de gode» skaffet oss på halsen
Forts. side 15.

hul. At man ikke vil ta seg disse kjennsgjerninger ad notam — og trekke konsekvensene av dem — er en alvorlig sak, som kan ha fatale følger for det norske folks fremtid.

Enhver nordmann burde ha fulgt så godt med i alt som gjelder sitt eget fedrelands historie at han — eller hun — ikke lar seg kaste blår i øynene av dem som søker å takelegg faktske kjennsgjerninger som ikke bare har historisk interesse, men hvis rekkevidde inn i fremtiden de av oss som vil se er klar over.

Norge kunne ha opprettet sin nøytralitet i 1940 — slik som hele det norske folk dengang ønsket og forordet — hvis vår regjering ikke hadde tapt hodet under det engelske press for å tvinge oss inn i krigen på Englands side. Altmarkrafæren var uten all tvil en prøveballong, nei, verre : en bevisst og planlagt provokasjon for å presse oss inn i krigen på Vestmakt-siden. De ansvarlige på fransk-engelsk hold var klar over at nu utløses en tysk motaksjon. Da vil den britiske løve brøle, den britiske flåte «beskytte» Norge. Please, trust in England !

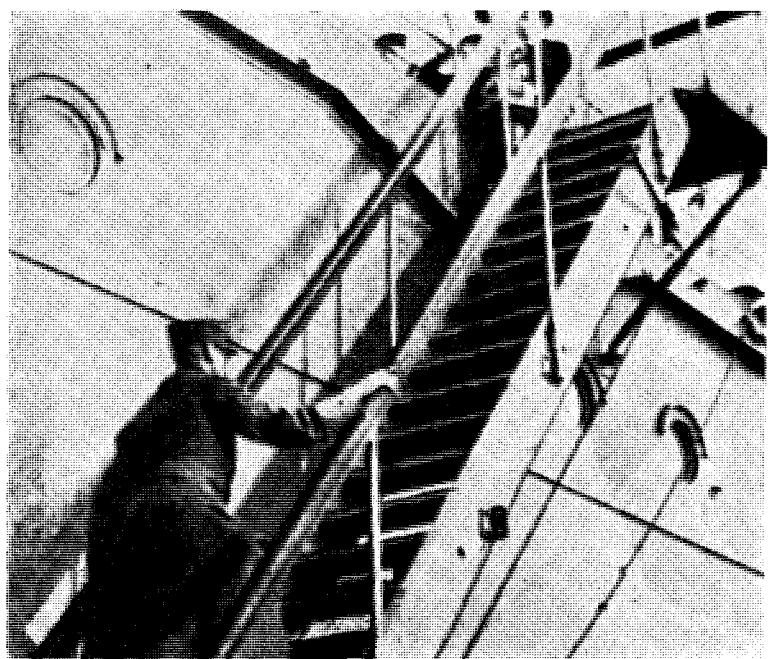
Hvorfor taug de norske kanoner i Jøssingfjord? Dengang for 25 år siden?

Tausheten er svaret, svar nok!

Den norske regjering hadde en avtale med England, eller den var totalt inkompotent til å mestre en krisesituasjon. At det ikke ble skutt — eller utskutt torpedoer i Jøssingfjord — betød etter internasjonal lov at Norges nøytralitet hadde opphört å eksistere. Dermed var Tyskland berettiget til å gripe inn. Denne skjebnesvange norske «unnlatenhet» (som kostet oss okkupasjonsårene og mange tap av norske liv) var faktisk en krigshandling, rettet mot vitale tyske interesser. Dette handlingsforløp viste at Norge gav etter for vebnet britisk påtrykk uten å gjøre motstand med alle til rådighet stående midler.

Det har vært anført at «overmakten» var for stor, nordmennene ville blitt skutt sørder og sammen, norske liv ville ha gått tilspille. Dette er imidlertid intet argument i et slikt tilfelle — i selve fedrelandets skjebnetime.

Ville engelskmennene ha skutt når de ble beskutt? De kjente folkeretten. Ville
Forts. side 15.

Bound for England — — —

Göran Assar Oredsson:

Öppet brev till red. Moberg

□ En soldat ska lyda blint

Büste red. Moberg. Jag har just läst era synpunkter i SE nr 1 om den svenska översten, som beordrat en platon soldater samt en fänrik att knästående lyssna till ett tio minuter långt straff.

Er inställning till det skedda är bara att beklaga och vittnar om hur atmosfären i ett demokratiskt land nedbryter och förvekligar själén. Det är svårt att förstå vad det egentligen är som red. Moberg finner så upprörande i den här historien, men antagligen är det känslan av disciplin, lydnad och auktoritärta besträmmande, som stöter red. Moberg.

För mig är det helt naturligt att soldater skall lyda officerare blint och om översten i fråga önskat se soldaterna kräla på magen framför sig skulle de lyda utan frågor.

Militärtjänstgöringen skall göra svenska pojkar till svenska män — män som skall kunna försvara vårt samhälle och vårt folk mot först och främst den kommunistiska anstormningen. Sådana som red. Moberg gör sannerligen inte denna uppgift lättare genom att beklaga sig över en sådan bagatell som att 40 soldater i 10 minuter har fått stå på knä framför en överste.

Nej, demokratin med sin egoism och sitt sätt att skjuta över ett lands skötsel på majoritetens anonyma massa är dömd att gå under.

Min dröm är ett nytt, stolt Sverige, där folket har ryckts upp ur sin bekväma ansvarslöshet och likgiltighet.

X.
Mbg.

SVAR: Heil Oredsson!

Bildtidningen SE är svenska veckopressens mest spridda tidning. Upplagan beräknas till 1/2 milj. Om man betänker att tidningen finnes i alla läsrum, konditorier, frisörsalonger osv. förstår man att tidningen läses av minst ett par milj. läsare varje vecka.

SE:s arbetsmyra nr. 1 är otvivelaktigt red. Rune Moberg. En säker och bitande penna. I bland kan man läsa hans ledareartiklar med stort gillande och finna dem vara vågat rättframma i motsats till övrig svensk massmedia.

Under årens lopp har Moberg et flertal gånger riktat slag mot Nordiska Rikspartiets existens. Sammanställt undertecknads verksamhet som svar till «Folkets Röst — insändare» etc.

Allt nog gott och väl, MEN MOBERG ÄR INTE DEN SOM LÄTER DEN ANGRIPNA SÄGA SIN MENING. Läsaren finner här avbildat en insändare ur SE av den 28 jan. Mobergs «svar» lyder «HEIL OREDS-SON». Genom detta svar får

SE:s läskrets det intrynket, att jag är en vän av «knäfallsorder» och allmän underkastelse. För att klargöra att så inte är fallet sände jag följande insändare till Moberg :

«SE:s läsekrets kan genom detta Mobergs svar få uppfattningen, att jag tillhör dem som accepterar ordern om knäfall inför en överste. En händelse om vilken det skrivits mycket i pressen. Jag vare sig uttalat mig för eller emot denna ordergivning och ämnar inte heller göra det nu. Jag känner händelsen för lite och den saknar mitt intresse.

Hur en officers uppträdande överenstämmer med min politiska uppfattning, kan detta inte mera klart besvaras än genom att nämna namnet på tvenne nationalsocialistiska officerare — ROMMEL och PANSAR-MEYER. Den förra är väl bekant, om den senare vill jag citera Dagens Nyheter av den 10 maj 1962. En stor bild av

Pansar-Meyer ingår i DN:s artikel och till bilden följer texten :

«Han står en vägkrök, i slarvig och dekorativ militär snitsighet, lite smutsig och ovärdad, alls inte regementsenlig klädd. Och han har gevär i handen — som general — vilket gör ett djupt intryck och gjorde ett ännu djupare intryck då. Kan man tänka sig någonting mer fjärran från begreppet skrivbordsgeneral än denne unge general med gevär i näven ...

Pansar-Meyer var idealtypen för den nye Waffen-SS-officeren, sådan Hitler ville ha honom: inte av gammal officerssläkt, utan son till en gruvarbetare, inte produkt av någon kadettskola, utan före detta polis, sedan upptäckt som militär naturbegåvning i stridsvimlet, snabbt befordrad, general vid 32 års ålder. Han hade ingen preussisk polityr, självfallet ingen boklig bildning: en man av folket som duade soldaterna, naturligtvis ytterligt populär, liten och vessle-snabb».

Så långt Dagens Nyheter.

Någon bättre beskrivning om min och nationalsocialismens idealtyp av officer kan inte åstadkommas. Nämns kan, att ingen nation i världen kan uppvisa högra siffror stupade officerare än Tredje Rikets statistik. Det ej blott gavs order, utan följde officerarna sina soldater i anfallet och försvarat. Keitels sista ord vid avrättningen i Nürnberg :

«Mer än två miljoner tyska soldater dog för sitt land före mig. Nu går jag att förena mig med mina söner, alla för Tyskland».

Forts. side 11

Den som Vårherre vil straffe blir slagen med blindhet

Mordet på hundretusener av tyske soldater er hittil usonet. Scener som disse med bestiask nedslakte tyske soldater var det nok av både i øst og i vest i 1945/46. Er disse mord foreldet?

Det var uhyre nedslående å se at en flerhet av de såkalte «folkets kårne» var med på å underskrive en hen vendelse til Den tyske Forbundsrepublikk om å forlenge foreldelsesfristen for krigsforbrytelser, begått av nazistene — fra 20 til 30 år.

Historiens dom over disse underskrivere, som har gjort felles sak med dem som sverger til det gamle testamnets hevngjerrige setning om at «jeg Herren din gud er en nidkjær gud som gjengjelder fedres misgjerninger på barn i 3dje og 4de ledd», vil sikkert ikke bli meget smigrende.

Samtidig ser det ut til at de fullständig har glemt de humanitære bud i det nye testamente, hvor det bland annet står: «Du skal ikke gjøre mot andre hva du ikke vil andre skal gjøre mot deg».

At de har satt seg ut over vår vesterlandske sivilisasjons fremste etiske rettsprinsipper om at ingen lov skal ha tilbakevirkende kraft, faller jo i tråd med

deres befatning med det såkalte rettsoppgjør, hvor de måtte gi lover med tilbakevirkende kraft for derved å kunne ramme sine politiske motstandere hårdere enn de bestående lover tillot.

Rettferdighet har før vært ansett som et av menneskets høyverdigste egenskaper, men hva skal man si om slike som forlanger en annen rettsnorm for sine motstandere enn for sine venner. Man kan ikke se annet enn at de nærmer seg med raske skritt jungelstadiet, som de også arbeider for å få gjennomført i Afrika, med kraftig støtte fra Rusland og Kina.

Der er to gamle ordsprog som ofte blir gjentatt og som så å si er blitt kanoniseret. Det ene er: «Enhver får feie for sin egen dør» og det annet: «Du skal ikke kaste med sten, når du selv sitter i glasshus».

Med disse ordsprog for øye burde folkets kårne tenke litt over hvordan de vil håndheve foreldelsesfristen overfor sine egne krigsforbrytere, som for eksempel Gulosten, som fikk audiens hos kong Haakon etter å ha myrdet to vergeløse tyske krigsfanger, eller Skrikerudmorderne, som for simpel vinnings skyld snikmyrdet noen jødiske flyktninger som hadde betrodd seg i deres varetekts. Det må vel bero på en forglemmelse at de ikke fikk audiens.

I samme åndedrett bør man vel også minnes Asbjørn Sunde som for øvelsens skyld begikk en rekke mord og andre krigsforbrytelser og som visstnok også ble beæret med en audiens hos kong Haakon.

Det ser ut som om folkets kårne ikke så meget bekymrer seg om forbrytelsens art som om hvem som har utført forbrytelsen. De springer su-

Forts. side 11

Skyld og Soning

DEN BRITISKE JURIST F. J. P. VEALE GRANSKER «VAR TIDS NØKELPROBLEM»

2. TO DJEVELSKE PLANER

Verdenskrigens hovedpersoner

(Fortsatt fra forrige nummer)

Jernleppet av diskret taushet som hindret enhver drøftelse av terrorluftangrepene og andre ubehagelige temaer ble sørderrevet i 1961. Ikke som følge av tålmodig forskerarbeide av en lærde historiker, men ved en tilfeldig kommentar av den kjente vitenskapsmann og romanforfatter C. P. Snow i hans lille skrift «Science and Government» (på tysk «Politik hinter verschlossenen Türen, Wissenschaft und Staatsführung», Stuttgarter Verlagsanstalt 1961), som han forfattet da han stilte opp mot hverandre ytelsene til to rivaliserende fysikere.

Siden dette skrift ble utgitt for to år siden er korte utsnitt av det blitt sitert på alle verdens skriftsprøg. Her kan det være nok å minne leseren om Snows ord, at «i begynnelsen av mars 1942» godkjente det britiske krigskabinett et forslag som var innlevert av professor Lindemann og hvorefter det istedenfor angrep mot militære mål skulle konsentreres bombeangrep fra luften mot den tyske arbeiderklasses boligkvarter, fordi det ved flyvning mot tettbeboede arbeiderkvaraler ville kunne oppnås en høyere prosent blodsutgydelse for hvert tonn sprengstoff (Side 44 i den tyske utgave).

Da fortsatte dementier og hemmeligholdelse var umuliggjort, ble seks måneder etter Snows skjebnesvandre avsløringer hele historien om bombeterroren offentliggjort under titlen «The Strategic Air Offensive 1939—45» av det kongelige statstrykkeri. Den inneholdt en utførlig oppregning av fakta fra offisielle akter og statistikker som skapte forferdelse. Den tidligere nevnte bok «The Destruction of Dresden»

kan betraktes som en uoffisiell fortsettelse hvor høydepunktet av denne såkalte strategiske luftoffensiv skildres.

Det er i den siste tid blitt kjent så meget om luftangrepene i annen verdenskrig at det bare står lite tilbake for historikerne å gjøre, nemlig å gjennomgå de omfangsrike kjennsgjerninger og avgjøre hva, om overhodet noe, kan anføres som formildende omstendigheter. At professor Lindemann spilte en ledende rolle i denne forbrytelse mot menneskeligheten er det ingen strid om lenger. I hvilken utstrekning planen imidlertid stammet fra ham selv, eller om han bare overtok den fra andre og bearbeidet den videre, må fremdeles utforskes. Mange huller i vår viden må fremdeles fylles, spesielt sammensetningen av det krigskabinetts der, som Snow avslører, besluttet å godta planen. Den usminnede sannhet blir kanskje først kjent etter offentliggjørelsen av den omfangsrike biografi over Sir Winston Churchill som hans sønn Randolph sammen med en stor stab av medarbeidere for tiden fremdeles skriver. Fortrolig sier man på forhånd at dette monumentalverk som omfatter mange bind vil inneholde så å si daglige opptegnelser fra fødslen til døden av «alle tiders største engelskmann», det vil si alle hans handlinger og alle de store tanker som falt ham inn. Det er meget å håpe at denne forutsigelse blir oppfylt, for i så fall vil vi naturligvis ikke bare få vite hva det står i den hemmelige korrespondanse mellom den amerikanske president og Sir Winston Churchill, men også hva det tildrog seg i det skjebnesvandre kabi-

nettsmøtet «i begynnelsen av mars 1942» som Snow har uttalt seg så knapt om. Dette møte hvor det ble besluttet at de fordervelige ideer fra den forskrudde hjernen til Churchill-vennen, den dunkle Lindemann (for nok en gang å sitere Snow) «måtte omsettes i virkelighet med alle anstrengelser som landet maktet».

Bare om en av de allerede nevnte hendelser, Pearl Harbour, kan det hevdes at som resultat av undersøkelser i den senere tid er nu alle vesentlige fakta kjent. Når det gjelder de andre, så er sannheten fortsatt mer eller mindre fordunklet av krigstidens løgneventyr. Historikerne vil utvilsomt forske videre i mange år ennå og diskutere spørsmålene før en alminnelig akseptert klarhet er utarbeidet.

Alle disse spørsmål er av stor interesse for alle de lærde som er beskjeftiget med studiet av annen verdenskrig, men man kan ikke si om noen av dem at de har en direkte virkning på nuværende hendelser. Til hvilket resultat historikerne kommer tilslutt med hensyn til karakter og mål hos Franklin D. Roosevelt, Joseph Stalin og Winston Churchill, så endrer det intet ved den kjennsgjerning at Sovjet-samveldet som følge av deres samvirke er blitt en av verdens to største makter, i område langt større enn USA og i styrke dets rival som må tas alvorlig. På samme måte forblir det en kjennsgjerning, hva man nymener om Sir Winston Chur-

Forts. side 13

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian

6. Kampen for vann.

Krigsfeberen raste overalt, og meldingene om store tap, tydet på at en stor offensiv og motoffensiv var satt i gang.

Jeg fikk mere enn nok å gjøre ved morseapparatet. Telegrammer til og fra økte til det tredobbelte, og min venn Lomidse og jeg arbeidet i vårt ansikts sved, og fikk nesten ikke tid til å spise engang. Og tørsten ble verre og verre, og vann fantes ikke i nærheten på de svære steppene og i dalene. Det nødvendigste til feltkjøkkenet måtte hentes langt unna, og vi fikk bare 1 liter vann pr. mann, som måtte rekke til to-tre dager.

Tyskerne oppdaget stabskvarteret og telegrafen vår, vi ble bombet fra artilleri og fly, og faren økte for hver time og hvert minutt. Vi fikk ordre om å flytte standlassen vår et par kilometer mot øst, men først måtte vi gå tilbake 10 - 15 km. midt på dagen, og så rykke frem til den nye plassen i belgørke midt på natten. Dette var nødvendig for å villedе tyskerne, så de ikke ble klar over vår nye posisjon. Da vi kom til den nybygde bunkeren, var alle offiserene fra divisjonsstabben samlet der med stabssjefen — oberst Sjaposnikov i spissen.

Efter besiktigelse av bunkeren, ble det besluttet at telegraf- og telefonavdelingen skulle holde til der, og staben besatte en lignende bunker to hundre meter borte, og begge bunkerne ble satt under streng bevakning. Det hele så ut som en

massiv naturlig festning, men det var bare vanlige bunkers med jordvegger, sprengt ned i fjellet, og gav utseende av å være bare Stein med jordlag over, og rent strategisk var det nok riktig å beskytte telegraf- og telefonbandet i et slikt kamuflert tilfluktsrum, men det var på den annen side en dårlig løsning, for det var umulig for oss soldater å holde ut der i lengre tid. — Det fantes ikke vann i disse jordhulene, og vi ble helt avhengig av tilførsler fra feltkjøkkenet, både av vann og mat, og kjøkkenet lå gjerne minst 1 km. borte. — Det var også lett for fienden å oppdage denne trafikken frem og tilbake gjennom kikkerter. Vi var glad når det kom regn, for det ble da litt vann, selv om vi måtte legge oss ned og drikke denne blandingen av jord og vann. Men tørsten ble jo enda verre i solsteken.

Jeg husker fremdeles natten til 1ste mai, da tyske fallskjermtropper tilintetgjorde feltkjøkkenet vårt, og drepte hele kjøkkenpersonalet. Da fikk vi hverken vått eller tørt. Jeg satt ved morseapparatet og sendte en melding til staben om denne besettelse av området, som foregikk så plutselig og stille, som det overhodet var mulig å gjennomføre en operasjon. Da hørte vi lyden av bråkende stemmer på tysk, som ingen av oss forstod, de kom nærmere og nærmere, og vi 25 mann — stabssjefen Solovev og andre offiserer trakk oss lengre og lengere innover i stenhulen, som virket som en lang og mørk tunnel. Straks etter ble stedet vi forlot, opplyst av batterilyskastere, men de oppdaget ikke noe tegn på at noen var der. Vi hadde kuttet alle kablene og tatt med alt utstyret. Etpar tyskere med håndgranater og maskinpistoler kom ned i bunkeren, og ropte noe på tysk, men de så oss ikke, for tunnelen gikk i sik-sak, og vi satt musestille 100 m. derinne.

Tyskerne gikk opp igjen, og alt var stille. Kaptein Solovev rettet revolveren mot oss, og gav ordre om videre innrykning i tunnelen, stille og lydløst. «Den som ikke adlyder orden, skyter jeg» sa han. Ingen av oss mukket naturligvis, og kort etter stanset han oss. Vi fikk en hvil, og tildelt 100 gr. sukker hver. Det var den siste rest vi hadde, og vi hadde ikke

SOV-JET-SOL-DA-TER

ARMINIUS:

Nasjonalsosialistiske bevegelser rundt i verden

FOR ROCAMBOLE ER TYDELIGVIS IKKE DØD!

News
of the

**WORLD
UNION
OF
NATIONAL
SOCIALISTS**

uniting
National Socialist Organisations
through the world

Commander
Lincoln Rockwell
Deputy Commander
Colin Jordan

Det er rart å se hvorledes den nasjonalsosialisme som en skulle tro var så grundig død og begraven og som en hel verden har hetset mot i årtier fremdeles blusser opp rundt omkring i verden — utenom Tyskland vel å merke. For der overvåkes borgerne av en lang rekke hemmelige politiorganisasjoner og der styrer de demokratiske seierherrer med hård hånd.

Vi har tidligere omtalt Lincoln Rockwells amerikanske og Colin Jordans britiske nazipartier. Men det innskrenker seg ikke til det.

I Frankrike

ble det dannet en underavdeling av WUNS (den nasjonalsosialistiske verdensorganisasjon) i 1963. Den omfatter foruten Frankrike, Luxembourg, og de fransktalende deler av Belgia og Sveits. Lederen er Yves Jeanne. Han er av normannisk avstamning og deltok som frivillig på østfronten i en fransk Waffen-SS-avdeling under verdenskrigen. Han opholdt seg så i mange år i

Den unge Eichmann

ledende argentinske tidskrifter og aviser av lederen for FNSA ledet av Adolf Eichmanns sønn. Som avisene har meddelt driver nu politiet klappjakt på den unge Eichmann. Denne erklaerte under pressekonferansen sin sterke tro på nasjonalsosialismen og dens fremtid. Han fordømte den jødiske makt over Argentina og opplyste at hans far før han ble kidnappet hadde skrevet ned sannheten om den påståtte utryddelsen av jøder i Tyskland. Han avslører heri, sa han, løgnen om de 6 millioner.

I Chile

finnes det også en seksjon av WUNS, nemlig Partido Nacionalsocialista Chileno, hvis leder er Franz Pfeiffer. I begynnelsen av fjoråret gav Pfeiffer pressekonferanser i Valparaiso og Santiago, noe som resulterte i stor

NS og kristendommen

Og et apropos til artiklene om Antikrist

En kjent NS-kvinne har arbeidet med en bok hun har kalt «Som emigranter i eget land». Hun har manuskriptet på det nærmeste ferdig nu og har skrevet under pseudonymet Sundra Sand. Som et apropos til de artikler **FOLK OG LAND** i den senere tid har bragt omkring begrepet **ANTIKRIST** bringer vi med forfatterinnens samtykke et avsnitt av boken, som hun har kalt «Nasjonal Samling og kristendommen»:

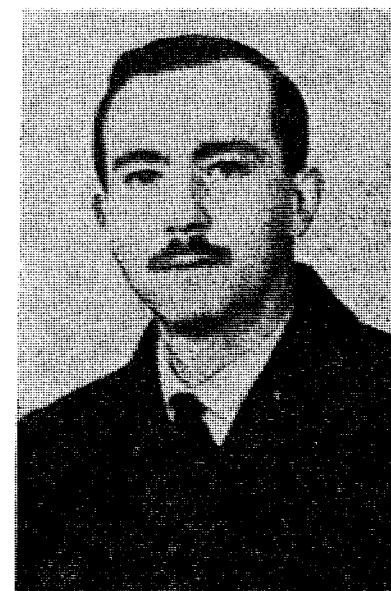
I året 1933 kom ca. 8–10 gode og rettskafne menn sammen med VIDKUN QUISLING med det formål å utforme N.S.-bevegelsens program. Under et av møtene kom det til adskillig diskusjon, da paragrafen om den kristne tro skulle behandles. «Det er så mange partier som skilter med kristendommen og pynter seg med den», sa Quisling. «Ja, men vi må ha kristendommen med i vårt program», fremhevet blant annet garnisonsprest Kjeld Stub. De fleste tilstede var sluttet seg da til og lot til å være enige i dette syn på nødvendigheten av en spesiell kristendomsparagraf. Og så ble til slutt paragrafen utformet med følgende ordlyd: KRISTENDOMMENS GRUNNVERDIER VERNES.

Slik ble den stående urørt, som hele programmet for øvrig, fra 1933 til 1945. Da så Quisling ble statssjef i Norge, var noe av det første han gjorde å tilrettelegge en plan for å øke antallet av undervisningstimer i religion i skolene. Han ønsket også langt større bevilgninger til Kirkedepartementet og mange flere kirker og kirkesogn i Norge. Ja, han var så ivrig for å få satt dette igjennom at han selv bestemte seg for å sitte som medlem av bis-

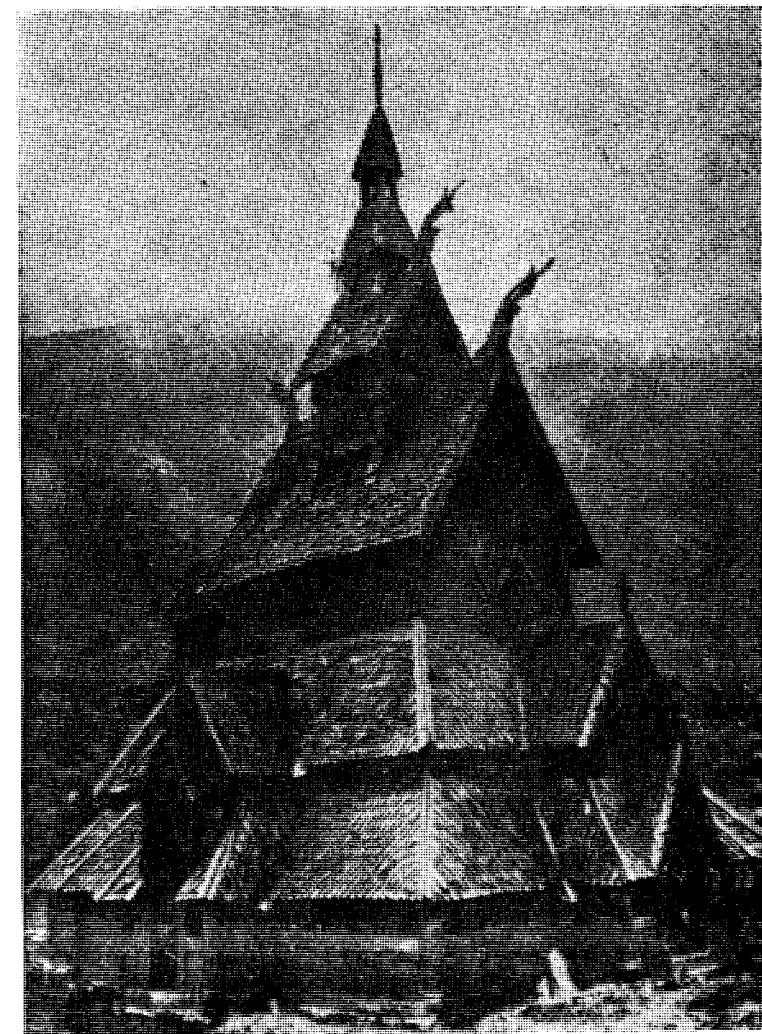
pekollegiet, for personlig å overvåke at disse tiltak virkelig ble gjennomført. Og dette var bare en av mange viktige foranstaltninger for å bygge opp igjen alt det som kulturbolsjevismen hadde revet ned i landet vårt.

Under okkupasjonen kom det meg en dag for øret at der ble drevet en utstrakt skremmelspropaganda, særlig over for NS-kvinner og mødre utover landsbygdene og i småbyene i Norge. Denne gikk ut på at nu måtte kristenfolket innen Nasjonal Samlings rekke sannlig våkne til erkjennelse og hurtigst mulig trekke seg ut av partiet. Det ble blant annet påstått at — de selv, deres menn, fedre, brødre og barn bar «dyrets merke» på sine armer og på sitt hode. Der ble da stor oppstandelse på grunn av denne listige propagandaen. Noen få ble helt vettskremt og mange andre ble meget betenktes.

Forts. side 12

Franz Pfeiffer

gynte da å lese i Bibelen om disse ting og særlig om uttrykket «dyrets merke» slik som det er beskrevet i Johannes' Åpenbaring. Ved et tilfelle (eller kanskje det ikke var et tilfelle?) kom jeg til å feste min oppmerksomhet ved det 12. kapitel i Åpenbaringsboken. Der fortelles det om «kvinnen» (som bekjent et symbolsk uttrykk for den kristne menighet) at hun skriker i barnsnød og må flykte fra «Dragen» ut i ørkenen. Mens jeg leste videre falt mine øyne på vers 14, som jeg her vil sitere ordrett:

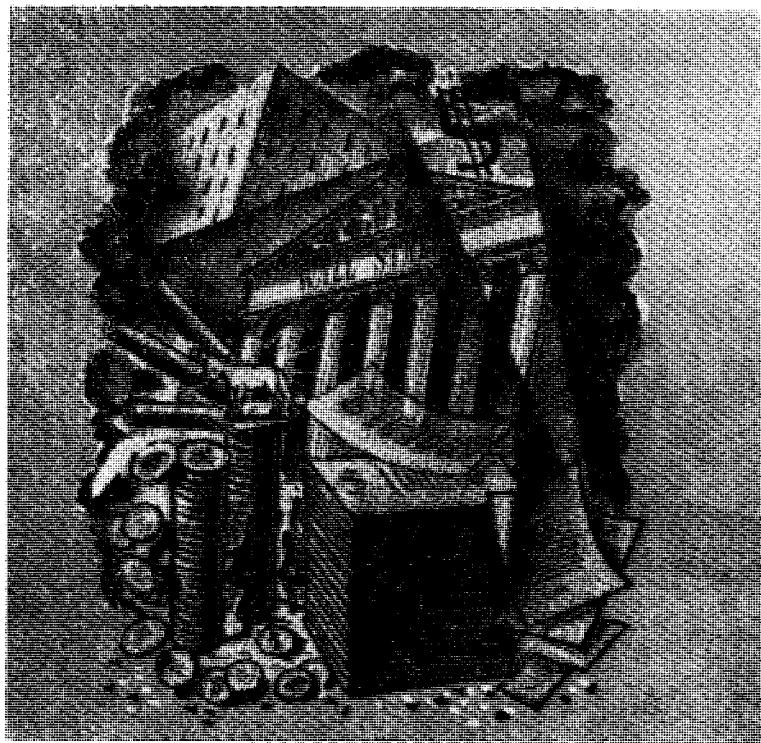
«Og den store ørns to vinger ble gitt til kvinnen, for at hun skal flyve ut i ørkenen til sitt sted, hvor hun får sine føde en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens åsyn».

Ørnens to vinger blir der altså beskrevet som et **beskyttende symbol** for den kristne menighet på jorden. Det er **Øren** som skal hjelpe kvinnen i hennes nød når **dragen** truer med å sluke henne. Jeg vet ikke i hvilken grad disse forutsigelser er festet til noen bestemt tidsepoke i vår verdens historie. Men det ble

Forts. side 12

Redaktör Nils Rydström:

NATIONALISMENS PRIMÄRA UPPGIFT

SEDAN DET NATIONALSOCIALISTISKA Tyskland förlorade andra världskriget, och alla dess ledande män stämplades som «krigsförbrytare», har det begrepp som innefattas i ordet nationalism i otillbörligt hög grad misskrediterats, motarbetats och skjutits i skymundan. Varför? — På grund av moralisk indignation över «de tyska förbrytelserna»? Ja, kanske bland de fåkunniga, som inte känner till fakta i målet, men alla som blivit medvetna om vår tids fanatiska mammonskult förstår att det i grund och botten finnes endast en orsak till hatet mot den tyska nationalsocialismen: den var den största kulmination i nationalekonomisk samhällsmoral som någonsin förekommit i känd historisk tid.

Nationalekonomisk samhällsmoral är säkerligen en ovan ordsammanställning som behövde fortydligas. Men vi skola i stället betrakta orden nation och nationell.

Något som ofta förbigås eller förtiges i samband med användandet av ordet nation är det faktum att med en nation avses ej i första hand ett visst folk, en viss ras eller något bestämt landområde, utan en nation är först och främst en samlingsindivider, familjer och samverkande provinser, stater eller länder, som använder sig av en gemensam valuta för utbyte av varor och tjänster.

Såsom vi förut vid flera tillfällen framhållit är en nations valuta intet annat än checkar utställda med folkets arbete och prestationsförmåga, eller nationalprodukt, som värdetäckning. Därmed har vi också klarlagt

vad som menas med nationell: nationell är den eller de personer inom en nationsvalutaområde, som har genomskådat den bedrägliga mammonskulpen och blivit medvetna om sitt personliga ansvar för vården av valutan o. utför en daglig produktiv arbetsprestation.

Ett säkert tecken på bristfällig nationalekonomisk samhällsmoral inom en nation är en ständigt rullande inflation eller penningvärdesförsämring, som vi nu har sedan många år i vårt land.

Inflationen har säkerligen ett mycket skadligt inflytande på vårt självsliv, ty i ekonomiskt avseende finnes ingen som helst ro, alla, som utför arbete och tjänster, måste ständigt hålla uppmarksamheten riktad på löne- och kostnadshöjningar och frampressa höjningar och åter höjningar. Det är ett oavbrutet krigstillstånd och sannerligen icke rum för folkgemenskap och förståelse av varandras åsikter och problem.

Många olika metoder ha rekommenderats för att stoppa inflationen, men de flesta av dessa s.k. «nationalekonomiska experter» går som katten kring den heta grötten — och inte utan orsak, ty det bränns verkligen om man kommer för nära den mest inflationsdrivande faktorn: ränteprofiten. Men tänkning för ränteprofiten tas i regel ut av de produktivt arbetande med tvång, varför vi säkerligen kunna draga den slutsatsen att inflations grundorsak helt enkelt beror på att praktiskt taget alla har en felaktig uppfattning om vår valuta. Man inbillar sig at penningar, guld

och fordringsbevis, i sig själva har något värde, och att man, som innehavare av tillräcklig mängd därav, kan undandraga sig det produktiva arbetet eller tjänsten. Ett drastiskt exempel kan förklara detta förhållande ännu bättre. Ofta kunna vi läsa i dagspressen om att den eller den genom något brott, stöld eller falsarium, kommit över en summa betalningsmedel. Det brukar röra sig om belopp från några hundra eller tusenkoron vid ett enkelt inbrott till flera hundra tusen, ja, miljoner, vid förfalskningsbrott eller någon annan form av «svindlande affärer». Betalningsmedel som på detta sätt släpps ut i cirkulationen utan att — i likhet med blodkropparna av syre-sättningen i lungorna — först ha «syresatts» eller getts nytt värde genom en arbetsprestation eller tjänst måste ofrånkomliga verka i penningvärdesförsämrande riktning. Sak samma med oskäliga affärsvinster och annan profit, jämte slarv och slöseri med egendom och arbetsstid gentemot samhället.

För att ännu bättre förstå detta behöver vi blott spinna vidare på tanken och ställa frågan: hur skulle det gå med vår valuta om helt plötsligt hälften av medborgarna i vår nation blev tjuvar och bedragare och den andra hälften som en följd därav slutade arbeta? — Samma dag detta sker är vår valuta ej värd mer än vilka andra pappersslappar som helst!

Må det var en tankeställare för alla «inflationsexperter» att brottsligheten inom vår nation varit underständig och oavbruten ökning sedan den demokratiska segern i andra världskriget!

De som minns förhållanden under de första krigsåren, då nästan alla litade på en tysk seger, och hela vår nation, som en man och en kvinna satte en ära i att arbeta och sträva för nationens välfärd och försvar, märker den oerhörda skillnaden mer än de yngre ge-

BREV FRA ISLAND :

Det islandske flagg ved Churchills begravelse

Söndag 14. februar 1965 kunne en lese fölgende i Islands största avis «Morgunbladid»:

VAR DET DET ISLANDSKE FLAGG?

I skildring i «Manchester Guardian» 4. februar av Sir Winston Churchills begravelse fortelles lett oversatt:

«Da kanonvognen, som ble trukket av tette rekter av marinestyrkor, gled forbi minnesmerket for dem som falt i forrige verdenskrig, hvor Churchill ved mange anledninger hadde stått bak sin monark, flammet det i farver langs gaten, da franske, norske, danske, hollandske — og et islandsk — flagg, båret av menn som hadde kjempet i sin nasjons motstandsbevegelse, ble senket til ære og i ærbødigheit».

Vi hadde ingen motstandsbevegelse på Island og derfor er det ikke mulig at en islending, som har kjempet i en slik, har vært i London på Churchills begravelsesdag med et islandsk flagg. Dette minner oss om hvor tidene forandrer seg, for hadde vi hatt en motstandsbevegelse, ville den ha vært mot den engelske besettelse av landet. I sin tid protesterte islandske myndigheter mot at engelskmennene besatte landet, det var jo et klart brudd på internasjonale lover. Bror til den berømte forfatter

Sommerset Maugham, Lord Maugham, som var Lord Chancellor, d.v.s. den høyeste juridiske embetsmann i Chamberlains regering og ingen særlig venn av Churchill, beviste at okkupasjonen av Island ikke var et mindre brudd på internasjonale lover enn noen av de brudd som noen av de tyske krigsförbrytere ble dømt for i Nürnberg. Churchill hadde

generationerna, som ej vet om annat än den demokratiska epokens tanklösä segeryra. Och nu efteråt, sett i minnets och erfarenheternas ljus, råder det ingen tvékan om att mycket starka impulser till nationalekonomisk samhällsmoral åt alla håll utstrålade från det då starka och segerrika nationalsocialistiska Tyskland. Så snart det 1943 blev klart att Tyskland skulle komma att förlora började demoraliseringstendenser att ge sig tillkänna.

Forts. side 13

hovedansvaret for besettelsen av Island. Nu er det ingen som tenker på at denne foranstaltning var nødvendig både for islandinger og engelskmenn, bortsett fra lovbestemmelser. Derfor er det ingen grunn til å furte over at et islandsk flagg virkelig ble senket til ære for Churchill på den måte «Manchester Guardian» forteller. Det ville være interessant å vite om dette er rett og hvem som bar flagget —»

Dette er et bruddstykke av «Brever fra Reykjavik» som kommer i «Morgunbladid» hver söndag. Det er ingen hemmelighet at «Reykjavikurbref» som regel blir skrevet av Islands førsteminister dr. juris Bjarni Benediktsson, tidligere justis- og utenriksminister og nuværende formann for Islands störste parti, høyrepartiet.

Jo, der var noen islandske motstandsfolk i Danmark. De var etter mange begreper «fordansket». Men, det var sikkert mange flere som var i Hirden, Schalburgkorps, Abwehr, SS og på frontene i Russland, Jugoslavia, i marinen og flere steder blant tyskere og «førstedere».

Hvorfor? Har vi ikke her fått svaret? Tidene forandrer seg. Var det rart at islanderne på Europas fastland protesterte mot den engelske besettelse av deres land den gang? Den var jo ulovlig. Island har ikke militær og her hjemme var det ikke stort å gjøre. Men noen av dem som var ute forsøkte. Da vi endelig kom hjem, var det masse mennesker som mente at de som vant hadde rett. Kanskje — —

Det er lenge siden jeg var blant dere. Hilsen til alle venner fra Akershus, Victoria Terasse, Bergens kretsfengsel, Knappen og Espeland fangeleire. Nu, heldigvis sluttet oppholdet på Espeland. Jo, dere hadde gode «hvilehjem» i Norge dengang og «rekreasjonen» var slik at en undres på at helsa ikke er verre.

«Island».

*****

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvei 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

AVERTÉR I
FOLK OG LAND

NIELS NIELSEN, København :

Det gamle og det nye Tyskland

Den utbombede Kölnerdomen

Under Overskriften «Det macht».

fjerde Rige», skriver det danske Dagblad «BØRSEN» i en ledende Artikel den 21. Februar 1958, at det europæiske Kontinent har mistet den dominerende Stilling i Verdenspolitiken. Men Bladet gør samtidig opmerksom på at Tyskland idag påny er en europæisk Stormagt. Som en af de vigtigste Grunde hertil anføres at Vesttysklands tidlige Forbundskansler, Lejren af det kristeligt-demokratiske Parti (C.D.U.) Konrad Adenauers Regering, holdt igen og efter igen på den Opbygning af Tysklands militære Magt, som skulde have fundet Sted under Landets Medlemskab af Nordatlantpagten. Niels Nørlund, der fra 1946 var Korrespondent i Tyskland, med fast Station i Berlin, skriver i sin Bog «Kampen om Tyskland» (Berlingske Forlag 1950): «Jeg mener, at en international, vesteuropæisk Hær under Atlant-pagten er den rette Vej — en kombinert frivillig og udskrevet Styrke, der bekostes af A-pagtens Fond og står under en international Kommando. Så snart Råmmen er skabt for en sådan Organisation, bør Vesttyskland optages i Atlant-pagten som fuldt ligeberettiget Medlem». Og der tilføjes: «Tyske Officerer, der er udannet af Rigskansler Adolf Hitlers Wehrmacht, må nødvendigvis sidestilles i Staben med Officerer fra de Hære, der besejrede Wehr-

Det tyske Riges Historie viser os et Folk gennem

Kamp og Lidelse, gennem Sejre og Nederlag. Det første tyske Rige, det hellige romerske Rige af tysk Nation, bliver til og går langsomt til Grunde. En Stund synes alt at skulde bryde sammen under Napoleons militære Sejre for 150 År siden. En ny Epoke, der får sit Udtryk i det bismarckeske Kejserdømme, gror frem. Men Jernkansleren havde forceret den politiske Udvikling, hvorfra et Rige skal bygges; han mangede det vigtigste: Menigmand, Folket som en samlet Helhed. Riget bestod, trods Heltemod og Sejr, ikke sin Ildprøve under den første Verdenskrigs Ofre. Efter Nød og Ydmygelser opnåede Tyskland Fred ved Versailles-Traktaten af 28. Juni 1919, men en Fred med umenneskelig hårde Betingelser.

En af Optimisme præget Periode begyndte med det Tredie Rige. En Drøm om Frihed og Enhed blev tilvejebragt og skabte et nyt Liv for Nationen. National-socialismen, der skabte alt, hvad der var stort og rigt, der var den Kilde, hvorfra al tysk Styrke og Dåd sprang frem — og som gav den tyske Ånd dens Flugts Vidde og dens skabende Kraft — var et glimrende Middel til at nå Målet: FOLKETS ENHED OG DETS VILJES KONCENTRATION. Adolf Hitler havde gjort den gamle tyske Drøm om Enhed og Frihed til sit Livs højeste Mål. Han har skabt en Ånd, hvis Kraft fornemmes så længe det tyske Folk har et Modersmål. Og alene af den Grund vil hans Indgriben i det tyske Folks Skæbne blive bestemmende for Tysklands Historie i den kommende Tid.

Hvis man overhodet kan begribe det gamle og det nye Tyskland, må man forstå

Forts. side 13

JURIDISK UGRESS

«Myndighetene vil rydde opp i det juridiske ugress», stod det i en osloavis i februar 1963. Dette var skrevet i anledning av noen opprydningsaksjoner angående forældede lover som Odelstinget fjernet da. Statsråd Jens Haugland uttalte blant annet at det ville være særdeles ønskelig å foreta slike opprydningsaksjoner med jevne mellomrom i tiden framover.

Det ligger nær å spørre hvordan det forholder seg med alle ugresslover som rømelingregjeringen sådde i 1940—45? Som vi husker ga de norske rømelingene i England seg selv en såkalt bigamilov som ble utøvet i «nødstilfelle» med de farlige engelske kvinner. Ja såmen, stod det også i norske aviser for år tilbake om «farlige» engelske kvinner.

Bigamiloven er kanskje ryddet bort?

Og hva med de andre samhøve-leie ulover som ble utspekulert under hyggelig samvær med engelske kvinder, og menn får vi også si, for det har vært stort skryt og bilder i avisene når norske kvinder har gitt seg hen til engelske manfolk.

«Med lov skal land bygges, ei med ulov ødes», heter et gammelt prøvet ordspråk. En må med full rett kalle anordninger, straffelover med tilbakevirkende kraft, plynd-

ringslover med bøter, inndragninger, og erstatning for ulover, eller ugresslover. Og videre Særdomstoler med uhylige dødsstraffmetoder. Alle disse ulikhetsbestemmelser for norske borgere med stygge diskrimineringsutøvinger er i adskillig utstrekning praktisert den dag i dag.

Når sannhetskjærlige NS-folk og andre skikkelige folk forlanger revisjon av «rettsoppgjøret», blir det sammen med hatske uttrykk erklært for «rett og rettferdig», og henvist til historiens dom.

— Stortingsvalg til høsten, må vi huske på —

I den utmerkede artikkel «Historieskrivning» i nr. 4 av Folk og Land i år, skisserer Kai Normann opp historiens dom der han bland annet sier:

«— Umoralske mennesker forbrøt seg ofte mot historiens lover og den kom uverlig da historien satte disse mennesker på plass og dømte dem for historiens sanne domstol. Deres offeres hevn kunne ikke nå dem, men historien kunne. (Og måtte, fordi det er dens gudgitte oppgave). —»

Alle vi som er straffet for «landssvik» må glede oss over at historiens dom blir i vår fulle favør. Det er en ufravigelig livslov.

Skal vi så slå oss til ro og vente på historiens dom? Nei, på ingen måte. Det er vår soleklare plikt å arbeide mens det er dag. Det vil si mens vi lever. Til en hver stund må og skal vi være den hårde kjerne som forlanger landsvikugresslovene ryddet bort. Noe annet vil være å ta skade på sin sjel.

Edvard Gjermund.

Adolf Hitler

Daglig friske blomster

Blomsterforretning

SYNNØVE LIE

Kranser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

Världsfaran

Lägger du pengar på ett bord, så kan du ej — om du befaller aldrig så intensivt — åstadkomma, att de förökar sig. Gräver du ner dem i marken, så kommer de absolut inte att växa — om du än aldrig så hetsigt önskar det.

Ty penningar är absolut sterila tingestår helt i saknad av de egenskaper, vilka känneteckna naturens egna material, vilka mänskligheten i övrigt betjänar sig av. Penningar kunna absolut ej av egen inneboende kraft tillväxa i storlek och antal.

Endast genom stiftandet av speciallagar har det varit möjligt att förvandla pennin- gar till det obarmhärtiga ut- plundringsinstrument, om- kring vilket sedan tusentals år allt här i världen roterar. Dåtidens bäst sammankit- tade organisation kunde ge- nom att skänka den styrande makten storartade värdepre- senter förvärva sig lagenlig rätt att genom utlåning av pengar (resp. föregångare) belastade med höga tidsbe- stämda räntor igångsätta plundringen av skapandes och producerandes arbetsresul- tat, varigenom dessa samhäl- lets livsviktiga medborgare förvandlades till under pen- ningens slaviska dignande trålar.

Samtidigt tillkom de lagar, som altjämt åtnjuter lagarnas strängaste skyddsverkan. En- var gäldenär, som ej inom avtalad tid kan erlägga rän- tor och avbetalning tvingas att lata långivaren ur gälde- närens övriga egendom till-

FORLOVELSESRING- SPECIALEN

tillbör moderne, garantert 14 karat stempel håndarbetade ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto- fritt over hele landet. Dess- uten + 5% rabatt på grun- pris.

SKRIV EFTER RINGMÅL!

Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Hvorfor russerne erobret Berlin

I en tid da hele den vest- lige verden fremdeles gråter over Berlinmuren og jamrar over den russiske ondskap, kan det ha sin interesse å friske opp igjen hvorfor rus- serne overhodet sitter i Ber- lin idag.

I en bok av Sündermann, som kom på det tyske Druf- fel-Verlag «Potsdam 1945» het det om den militære stil- ling i Berlinrummet i slutten av april 1945 :

«I Hitlers beslutning om å søke sin ende i Berlin og hermed å muliggjøre en kamplös fremrykning til rikshovedstaden for de ved Elben stående amerikanere, samt i den amerikanske ledelses bevisste beslutning om ikke å gjøre bruk av denne mulighet, ser vi idag utgangspunktet for Berlins daværende skjebne og det senere Berlin-problem. General Eisenhowers stans ved Elben (et brohode som var dannet over Elben ved Magdeburg ble til og med rømmet igjen), står i på- fallende motsetning til amerikanernes vanlige opera- tive forholdsregler under de siste krigsuker.»

I dagspressen for 31. januar ble det meldt fra Was- hington at den amerikanske senator Robertson hadde sagt i senatet at president Roose- velt «som øverstkommande- rende for USA-hæren hadde beordret at man skulle gi sovjethæren sjansen til å er-

godogöra sig sin «rätt» ur de realisationsvärdens, som där- vid kunna uppstå.

En markens odlare resp. en företagare, som igångsät- ter skapande och produktiv verksamhet har ingen garanti att odlingen skall föroka grödan eller giva lön för produktionen. De — vilka bygga grunden för allas existens — får finna sig i att bära förlusten av utebliven gröda, kanske missväxt, resp. uteblivandet av arbets- ersättning för utförd produktion.

Måste dessa samhällets grundpelare upplåna medel för att kunna utföra sin gär- ning, då vakar samhällets strängaste lagar för att ut- länerna intill sista blodsdrop- pen skall kunna utkräva sin lagenliga «rätt». Deras «nyt- tiga» gärning består ju endast i lite bokföringsarbete.

I ung. 5.000 år har nu des- sa samhällets vidunderliga lagar ägt bestånd. Varför då förvåna sig över att de bak- om utlåningsmaskineriet verksamma finansfurstarna häri- genom blivit världens mäktigaste, vilka kunna behan- dla länders och folks öden på de sätt, som bäst ökar de- ras världsförmodenheter?

Endast totalinflationen kan väcka samhällets skapande och producerande medborgare till de aktioner, som kunna förhindra det totalslaveri, som annars är målet för fi- nansfurstarnas planer.

Stockholm den 16/3 1965.

ERHARD FLIESBERG.

Det eneste Østens og Vestens makter er enige om er å fortsette den umenneskelige behandling av de gjenlevende tyske ledere. I Spandaufengslet bevokter en stor militærstyrke — avvekslende fra hver av okkupasjonsmaktenes 3 fanger: Hess, Speer og Baldur v. Schirach. Sistnevnte, den poetisk anlagte ungdomsfører og senere Gauleiter i Ostmark har nettopp gjennomgått alvorlige øyenopera- sjonen og holder på å bli blind, men ut slipper han ikke. Her er hans to sönner, som aller nådigst har fått lov til å besøke sin far

Den selvdetroniserte norske juriststand

Hamsun, opphevet.

- 3) Opphevelse av økono- misk kollektivt ansvar for passive medlemmer av det fra 1933 lovlige politiske parti Nasjonal Samling.
- 4) Oppreisning for samtli- ge passive medlemmer av dette lovlige parti?

Ja, hvorfor ikke kvitte seg med det lik i lasten som det såkalte rettsoppgjør virkelig er, ved å ta de fire oven nevnte saker opp som en begynnende renovasjon?

Det er ikke tilrådelig å handle mot sin samvittighet, sa Luther da han ble innkalt til forhør p. g. av sin «vranglære» som ble vår statsreligion.

En fransk psykiatriske, dr. Baruk, overlege ved Maison Nationale de Charenton i Paris hevder i sin bok, at enhver som bryter med rettferdigheten og humanitetens lover, utsetter seg for den fare å rammes av en høyst egenartet lidelse som består i en uutholdelig indre dom, — en dom så uutholdelig, at den svært ofte fortenges gjennom en slags ytterst heftig forsvarsaksjon som eliminerer denne plagsomme følelse fra bevisstheten, men denne eliminasjonen er bare tilsynelatende og skyldførelsens forsvinnen er bare en illusjon: Følelsen varer ved ka- muflert og ubevisst og blir på den måten bare så meget frykteligere.

Dr. Baruk er såvel på vi- tenskapelig som eksperimentell grunn kommet frem til samvittighetens grunnleggen- de betydning med oven nevnte konsekvenser.

Når vi tenker på alle de hysteriske forsvarsaksjoner i anledning av begått rettssvik i de siste 20 år, kan vi alle understreke riktigheten av den franske nerveleges konklusjoner om skyldførelsens vesen.

ABH.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

TANNLEGE

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Hamsun, opphevet.

- 3) Opphevelse av økono- misk kollektivt ansvar for passive medlemmer av det fra 1933 lovlige politiske parti Nasjonal Samling.
- 4) Oppreisning for samtli- ge passive medlemmer av dette lovlige parti?

Ja, hvorfor ikke kvitte seg med det lik i lasten som det såkalte rettsoppgjør virkelig er, ved å ta de fire oven nevnte saker opp som en begynnende renovasjon?

Det er ikke tilrådelig å handle mot sin samvittighet, sa Luther da han ble innkalt til forhør p. g. av sin «vranglære» som ble vår statsreligion.

En fransk psykiatriske, dr. Baruk, overlege ved Maison Nationale de Charenton i Paris hevder i sin bok, at enhver som bryter med rettferdigheten og humanitetens lover, utsetter seg for den fare å rammes av en høyst egenartet lidelse som består i en uutholdelig indre dom, — en dom så uutholdelig, at den svært ofte fortenges gjennom en slags ytterst heftig forsvarsaksjon som eliminerer denne plagsomme følelse fra bevisstheten, men denne eliminasjonen er bare tilsynelatende og skyldførelsens forsvinnen er bare en illusjon: Følelsen varer ved ka- muflert og ubevisst og blir på den måten bare så meget frykteligere.

Dr. Baruk er såvel på vi- tenskapelig som eksperimentell grunn kommet frem til samvittighetens grunnleggen- de betydning med oven nevnte konsekvenser.

Når vi tenker på alle de hysteriske forsvarsaksjoner i anledning av begått rettssvik i de siste 20 år, kan vi alle understreke riktigheten av den franske nerveleges konklusjoner om skyldførelsens vesen.

ABH.

TANNLEGE

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Öppet brev —

Forts. fra side 5

SE:s skrämmende rapport om ligistlementens utbredande terrorverksamhet vid bl. a. T-banestationerna säger väl även redaktör Moberg att en ny tid måste komma. En ny anda och livsåskådning måste komma till makten i vårt land. Detta är endast Nordiska Rikspartiet mäktiga att åstadkomma. Vår tid kommer, var så säker red Moberg.

Nordisk hälsning

Göran Assar Oredsson,

Några veckor har gått sedan denna insändare skickades Moberg och den har inte införts. Det står tydligt klart, att angripna skall förmenas rätten till genmäle och försvar. Därför sänder jag följande

OPPNA BREV TILL RED. MOBERG

Det passar redaktör Moberg utmärkt att som svar på vissa insändare svara med hänvisningar om Nordiska Rikspartiet, mig personligen eller den verksamhet som under min ledning bedrives. MEN det passar inte redaktör Moberg att införa genmäle från oss. Jag tror inte att detta bottnar i någon feghet eller svarslositet från Eder sida, utan orsaken till Edert handlande är ringasjälvständighet i egenskap av bonnieranställd. Att tjäna främlingarna i vårt land innebär ju klart säljandet av sin egen handlingsfrihet, gör tjänaren till främling i sitt eget land som sett honom/henne födas.

Emellertid har jag vissa gånger kunnat skönja en

personlig djärvhet och EGEN-TANKE-förmåga i vad Ni skrivit, så att jag just därför trott på möjligheten att få försvara saker och ting i Eder Folkets-Röst-spalt. Men står det nu klart för mig att jag felbedömt Edert djärv-tänkande och vissa mån av självständighet. Jag finner detta klart uppenbarat i SE nr 6, där Ni upplåter TVÅ sidor om ett brev från Willy Brandt.

Med ens förstår jag varför mina genmälen ej införas i SE. Jag är ju en motsats till lands- och folkförädaren Willy Brandt som är en direkt kopia av Walter Ulbricht. Denne «överborgmästare» flydde fegt från Nationalsocialismens Tyskland 1933 och verkade mot sitt fosterland och med folk från främmande land. Han återvände till Tyskland, liksom Ulbricht, 1945 klädd i fiendens uniform och stöttar sig ännu idag på segermakter-

nas bajonetter. Vid vistelse i Öst- och Västberlin mitt under murbyggandet aug 1961 kunde jag och min berlinsfödda hustru med glädje notera huro 9 av 10 berlinalare förklarade vad de ämnade göra med Willy Brandt den dag Tyskland åter regeras av tyskar.

Men redaktör Moberg gläds så högt över ett brev från en tiadubbel «wennerströmare» att han ofrar två sidor för införande och underdåigt genmäle. Jag är motståndare till den politiska regimen i Sverige, men jag flyr inte fegt till ett annat land, trots anbud därom från många länder, där alla kampmedel skulle stå till mitt förfogande. TY JAG ÅLSKAR MITT FOSTERLAND.

Ofta läser jag Mobergs ledare med försvar för förföllda enskilda. Så sker även i övrig demokratisk press. Blottare, homofiler t. o. m. barnamördare och ligister offras det spaltmeter av försvar för. MEN NATIONALSOCIALISTER som ställas på «bar backe» finns det inget försvar åt. Ur våra arkiv kan jag hämta 100-tals av sådana männsköoden. Senast i dagarna blev en hederlig svensk arbetare med FACKFÖRENINGENS INGRIPANDE avskedad från sin anställning därför att han råkat nämna att han var medlem i Nordiska Rikspartiet! En hederlig karl och god arbetskamrat blev avskedad genom påtryckningar från den fackförening som han tillhörde i 15 till 20 år.

Då finner vi inga bannartiklar i SE eller den demokratiska pressen. Den demokrati Ni herr Moberg så högt prisar.

Men vi veta att ingen ideologi segrar utan martyrer. Alla de kamrater vi inom Nordiska Rikspartiet tvingas se offras kommer att bli förtruppen, de som banar vägen för vår kommande seger. En seger som kommer att betyda **verklig frihet** för vårt folk.

I SE nr 9 talar Rit-Ola om Hitlers krokodillettårar i sitt avskedstal till tyska folket febr 1945. Rit-Ola glömmer att ref. Hitlers tal bl. a. att han sade:

«Polen som en gång inte kunde lämna åter en smal korridor till tyskarna, en korridor med tysk befolkning och tysk kultur och som tillhört Tyskland i århundranden, har nu fått lämna hela sitt land till ryssarna, VAD ÄR IDAG ENGLANDS STORORDIGA LÖFTEN TILL POLEN VÄRDA».

Detta kan också Ni red Moberg besinna i Edra

Den som Vårherre —

Forts. fra side 5

verent over et av humanitetens fremste bud «at alle skal være like for loven», og det kan vel komme av at de selv sålunge har forbrutt seg mot dette bud, at de er kommet i vane med å dra et glemselets slør over alt som det ikke er beleilig å huske om sine venners misgjerninger.

De har jo i denne forbindelse et ganske enestående præjudikat i glemsemhet da Nygaardsvold, Koht og Ljungberg hadde glemt at de hadde parafert kapitulationsdokumentet av 10. juni 1941.

När tre menn i så fremtredende stillinger har så dårlig hukommelse, selv når det gjelder det viktigste dokument som er underskrevet i Norges historie siden grunnloven ble underskrevet i 1814, så kan man ikke vente av noen stortingsmen, at de skal være av noen högere åndskvalitet enn de nevnte regjeringsmedlemmer, hverken med hensyn til rettferdssans, logikk eller hukommelse.

«De har vel tenkt som så : «hva for en klokke sommelig er for en bisp fordømmelig».

Der kreves en god porsjon av freidighet for ikke å bruke et sterkere uttrykk til i rettferdighetens navn å forlange foreldesfristen forlenget fra 20 til 30 år for nazistiske krigförbrytere, samtidig som de samme herrer har avslått søknader fra forhenværende medlemmer av Nasjonal Samling om gjennopptakelse av sine rettsaker under påberopelse av at saken var foreldet, skjønt den ikke var mere enn 4 à 5 år gammel.

Hva er det för slags rettferdighetssans och logikk de nevnte underskrivere er i besittelse av, när de ikke samtidig forlanger straff för de krigförbrytere bland Tysklands motstandere som er skyld i Katynmordene, atombomben over Hiroshima, fosforbombene over Hamburg og Dresden og den umenneskelige tilintetgjørelsen av 1,200 000 tyskere under dödsmarsjen fra Jugoslavia Tsjekkoslovakia og Polen.

flämtande försök att göra Englands dödgrävare Lillbritaniens fader Winston Churchill till «vår tids hjälte».

Med detta öppna brev lov var jag både Eder och mig själv att aldrig mera «tunga» Eder post med några genmälen.

Göran Assar Oredsson

Etter krigens slutt er der utkommet så mange skrifter med vitnefastade utsagn om terror og mord på tyske krigsfanger begått av franskmann, englendere og amerikanere, at man ikke har lov til å tro at norske stortingsmenn er helt ubekjent med disse fakta.

At de norske stortingsmenn kan være i den grad enfoldige at de kan tro, at en sådan henvendelse vil bli

tillagt noen som helst vekt viser en härreisende mangel på vurderingsevne. De undervurderer de intelligente mennesker i utlandet med sunn reflekteringsevne som uvilkårlig vil spørre seg selv om hvilke motiver som ligger bak denne henvendelse. Svaret vil bli lite smigrende for de norske stortingsmenn. Man må i all fall lete med lys og lykte etter edle motiver. I ethvert land har man en uvitende hop som arbeider mere eller mindre målbewusst for bolsjevismen og den hvite rases undergang og som ved sine stadige demonstrasjoner og resolusjoner appellerer til den uvitende masse i andre land. Det er beklagelig at norske stortingsmenn i foreliggende tilfelle har tatt initiativet fra disse samfundsnedbrytende krefter.

Det ville ha vært ønskelig om Heradstveits intervjue med den forhenværende tyske forsvarminister Frantz Joseph Strauss kunne ha inspirert de norske stortingsmenn til litt ettertanke. Ikke først og fremst på grunn av

Heradstveits mere eller mindre taktfulle spørsmål, men mer som følge av Strauss' svar om at en forlengelse av foreldesfristen i tilfelle også burde gjelde krigsforbrytelser utøvet mot tyskere.

Er de norske stortingsmenn villig til å imøtekommee et eventuelt gjensidighetskrav. Kan de tenke seg muligheten av at det også er andre enn jøder som kan være på jakt efter krigsforbrytere?

Det var en gang en svensk konge som sa til sin bror «at du var full se det går over, men at du var dum det går aldri over». Ellers får man vel si at ethvert folk er selv skyld i det styre det har.

Ingen må forbause seg over de mange ungdomsforbrytelser som man daglig leser om i avisene. Ungdommen er gjennomgående idealistisk instillet. De må ha idealer å se opp til og leve. De vil gjerne se sin far som et ideal og faren på sin side gjør sitt ytterste for å opprettholde illusionen. Når under okkupasjonstiden folk som gjorde seg skyldig i sa-

botasjehandlinger, mord, ran av banker og butikker osv. blev oppskrytt som helter i stedet for som forbrytere både i henhold til folkerett og strafferett, og når folk ikke har større respekt for sin doktorgrad enn at de nedverdigere seg til falsk historieskrivning, så er det naturlig at ungdommens illusioner brister, når de litt etter hvert oppdager at de er ført bak lyset.

Da en NS-mann i sin tid appellerte sin dom, sendte han en lengre redegjørelse til den advokat som ble ham anvist. Advokaten svarte blant annet at man ikke tvilte på tiltaltes objektivitet i sin embetsførsel, men at det eneste som kunne virke for mildende ved straffeutmålingen var om han kunne påvise gjerninger hvor han har motarbeidet NS. Til dette fikk advokaten følgende svar : «Det vil sikkert øve sin mektige folkeoppdragende virkning når norske rettsinstanser fortsetter med å utøve straffeutmålingen etter så sunne prinsipper. På en mere rasjonell og radikal måte kan man ikke få undergravet folkets moral. Efter hva jeg daglig leser i avisene er farten i denne retning upåklagelig. I dette får jeg vel si som reven om rognebærerne : «Høyt henger de og sure er de».

Ennu har jeg tross mitt fengselsopphold bevart litt av min selvaktelse, og jeg vil at mine barn skal gå gjennom livet med høyreist hode og ikke å behøve å skamme seg over sin far».

Med hensyn til de tiltalende ungdomsforbrytelser kan man vel si at eplet faller ikke langt fra stammen, og når stammen praktiserer en så i øynefallende dobbeltmoral så uteblir ikke følgene.

Fra vårt synspunkt som NS-folk som har vært utsatt for det såkalte rettsoppgjør og som ennå lider under følgene av dette, bør vi ikke beklage at norske stortingsmenn på en så eklatant måte overfor den øvrige verden avslører sin sanne oppfatning om lov og rett og om moralbegreper i sin alminnelighet.

H. P.

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapelig samvær.

Møtetid kl. 19.30.

MED EN SOVJETSOLDAT —

Forts fra side 6

noe håp om å få noen tilførsler. Vi hadde ingen forbindelse med staben, og var helt isolert, så vi visste ikke noe om hva som foregikk deroppe på jorden. Sukkeret satte vi tillivs med en gang, sultne som vi var, men med motvilje for vi ble kvalme av sotsmaken, og tørsten ble enda verre. «Vann, vann» ropte noen av oss — «vi må ha vann!». Vi var fortvilet, og snakket i ørske bare om iskaldt vann. Et par mann ble sendt avgårde for å lete etter vann i tunnelen, og vi andre satt der og diskuterte mange rare utveier for å komme oss ut av dette gravkammeret for å forene oss med våre styrker. Vi var jo klar over at vi ikke kunne holdt ut mange dager her — særlig uten vann. Vi nærmet oss døden for hver time og hvert minutt. Våre lepper og tunger hovnet opp og sprakk, det så vi tydelig på hverandre, og vi ble helt hysteriske ved tanken på vann. Vi hørte ikke noe til de to som var gått ut, heller ikke en lyd ovenfra. Men plutselig hørte vi et svakt rop derinne i tunnelen, vi kunne ikke tyde ordene, men noen av oss gikk nærmere, og så hørte vi alle tydelig: «Vann — vann». Alle tendte fyrstikker, og gikk etter lyden, luften ble tyngre og tyngre å puste i, men vi merket det nesten ikke i gleden over utsikten til en vanndråpe.

Kampen for vann

Da vi endelig fikk tumlet oss frem til det stedet det skulle være vann, stod de to soldatene der og smilte glad, men vi ble sørgetlig skuffet. Det var ikke vann som vi hadde fantasert om, ingen olle, ingen dam, og ingen bekk, det var bare fuktigheten på steinveggene i tunnelen. Men det var da noe vått i all fall, så vi klemte oss tett inn til steinmassivet, og suget av alle krefter for å fukte de tørre leppene og tungene våre. Vi brød oss ikke om at vi fikk støv og skitt i munnen, det gjaldt bare å redde seg fra i tørste ihvel.

Vi studerte på hvor denne fuktigheten i tunnelen kom fra, men vi hadde ikke noen redskaper til å bryte løs fjellet, og kanskje finne en vannåre. Det ergret oss, men vi var samtidig sjeldglade over at vi kunne leske oss på disse sparsomme vanndråpene, og redde oss — foreløpig i all fall.

Time etter time kjempet vi på denne måte for de usle vanndråpene, og for å komme litt til krefter igjen, mens vi håpet på et under og at redningen skulle komme. Og våre bønner ble hørt, en soldat som hadde vært med å

undersøke tunnelen, kom og fortalte, at det var funnet en utgang, som førte opp til lys og luft, og en mann var gått avsted for å underrette staben om hvor vi var. Og dette var heldigvis sant, for ikke lenge etter kom en tropp soldater og offiserer fra divisjonsstabben, og det beste av alt var at de hadde med seg mat og vann.

Det så kom vi opp i dagens lys og frisk luft igjen, og fikk rosende ord, og løfter om å bli dekorert med krigsmedaljer og fine greier. For vår innsats under en kritisk situasjon, og for at vi hadde reddet alt utstyret, og hindret at tyskerne fikk tak i telegrammer med hemmelige militære ordrer. Vi ble temmelig forundret, da vi fikk se at det var samlet en hel del soldater og offiserer av alle grader på stedet. Så fikk vi høre at to menn skulle skytes offentlig, fordi de hadde sovnet på post under vakttjeneste hos stabben. Dermed fikk tyske fallskjermtropper operere fritt i området, uten at det ble slått alarm.

Selvsagt ble det sendt forsterkninger da dette ble oppdaget, og de hindret tyskerne i å fullføre sine planer om å omringe stabben og erobre telegraf og telefon-sambandet. Men de kom ikke tidsnok til å stanse fiendens tilbaketrekning, så han kom tilbake til sine egne linjer. Samtidig som han hadde brutt inn i høyre flanke på frontlinjen til et av våre regimenter. Og nå skulle denne eksekusjonen foretas i vårt påsyn — til skrek og advarsel.

De to unge soldatene ble ført frem, den ene 20 år, den andre 22, med ansikter som var likbleke av redsel, og med tårene strømmende nedover kinnene.

Divisjonskommissaren les-te opp anklagen. «Disse to er kujoner og forrædere. Mens vi sovjetborgere forsvarer fedrelandet mot de tyske fascister, har de begått en stor forbrytelse. De har sovnet under vakttjeneste, mens fascistene rykket frem mot stabben vår». — Og til slutt forkynte han: «Kujoner og forrædere får høyeste straff hos oss — dødsdom ved skyting!»

Og dommen ble øyeblikkelig eksekvert. To soldater med maskinpistoler fyrtet løs og meiet ned disse to stakkarane, som sikkert hadde vært uten sovn i flere døgn under de hektiske kampene på frontlinjene.

Og nå stod tusener av deres landsmenn og så på denne redselsfulle avrettningen.

Likene ble hevet på en lastebil, som kjørte avgårde — sikkert for å kaste dem ut ett eller annet sted på markene omkring.

Nasjonalsosialistiske

Forts. fra side 7

befatning med denne affære, som lå så langt tilbake i tiden som 1958. Partiet utgir en avis som heter Cruz Gama (Hakekorset) og som selges i kioskene.

I Australia

Det nasjonalsosialistiske parti i Australia hadde ifjor sommer nådd så stor utbredelse at fjernsynet tok et opptak i partiets hovedkvarter. Imidlertid ble dette for meget for visse kretser. Det ble satt i gang en hetsbølgje rettet mot partiet og som følge av den foretok politiet en husundersøkelse i hovedkvarteret. Det påstod etterpå å ha funnet både våpen og sprengstoff der. Lederen Arthur Smith ble av den grunn arrestert og dømt til 6 måneders fengsel.

I Sør-Afrika

Den nasjonalsosialistiske bevegelse i Sør-Afrika består av to grener som samarbeider under ledelse av general Rudman: Anglo-Nordic Union og Boerenasie. Lederen er gammel nasjonalsosialist fra før krigen og han har sett venner og kampfeller bli kastet i konsentrationsleir av Smuts' krigsregjering. Han og menn som den nuværende justisminister John Vorster, J. von Moltke av Gråskjortene og mange andre fra grupper som Ossewabrandwag (O. B.) og South African National Party er vel kjente med disse konsentrationsleirene. Ellers har general Rudman stått i spissen i mange aksjoner og hans liv har ofte vært i fare som følge av hans politiske innstilling.

Han våget blant annet å protestere mot nedslaktingen av britiske soldater i Palestina av zionistiske terrorister og han utgav også Zions vises protokoller. Naturligvis ble han da fremstillet som noe av et monstrum. En gang fikk han en bombe kastet inn i huset sitt, en annen gang ble det åpnet ild mot bilen hans på en øde vei. Terroristene undslapp begge ganger.

Danmark

bør vel også nevnes i den forbindelse. Den holder en gammel nasjonalsosialist

Sven Salicath

NS og kristendommen —

Forts. fra side 7

meg i alle fall klart dengang at det var nettopp dette vi nu var midt oppe i. Jeg prøvet altså i mitt foredrag å berolige sinnene ved å klarlegge dette. Den kristne kirke og de åndelige veiledere, som skulle ha forsvar menigheten mot dragen, hadde som så mange ganger før i historien tatt feil og sviktet i farens stund. Så måtte GUD bruke ørnen og ørnens kraft til å beskytte den. Jeg så for meg alle de unge frivillige fra Europas forskjellige land og fra andre verdensdeler, som drevet av en indre kraft og overbevisning samlet seg i Europas hjerte for å dra ut og gi sine liv i kampen mot den røde drage i øst. «Ingen har større kjærighet enn den som setter sitt liv til for sine venner». Åre være deres minne!

Jeg tok foredraget med meg og reiste fra bygd til bygd og fra by til by i Norge og la disse tanker frem for de NS-folk som ville høre, og for dem som selv var troende mennesker eller våkent interessert i vårt forhold til den kristne kultur.

Gjennom alle de år som er gått, det er jo snart 20 år siden, har jeg tenkt på hvordan de som var helhjertede og oppriktige NS-folk, fylt av positive, byggende og gode tanker og hensikter for folk og land, egentlig levet i sin egen rene uskyldsvarden. Langt, langt vekk fra oss, fra våre tanker og sinn, levet det et sydende og oppkonstruert hat omkring oss, som selv om vi nok merket det den gang, så fortonet det seg allikevel som en uvirkelighet. Men vi kunne jo ikke helt unngå å merke hvordan dette hat gav seg utslag gjennom en hekseblanding av mistro, isfront, sa-

=====

Sven Salicath kampen gænde. Han er leder for Danmarks National Socialistiske Arbejder Parti, som også utgjør en seksjon av WUNS.

Partiet ble som kjent grunnlagt av dr. Frits Clausen og fikk valgt inn 3 medlemmer av den danske riksdag i 1939. De var representert der til slutten av verdenskrigen da dr. Clausen og mange, mange andre ble arrestert. Dr. Clausen døde i fengslet to år senere. Partiet ble gjenopprettet under det gamle navn i 1952 og benytter også fortsatt det gamle program. Det ble gjort forsøk på å få erklært det ulovlig, men det første ikke til noe. Salicath, som vel ikke har noen stor flokk med seg nu, utgir et stencilert blad som en fortsettelse av det gamle hovedorgan FÆDRELANDET. Navnet er det samme.

Forts. side 13

botasjehandlinger og de såkalte «likvideringer». Senere da «freden» skyllt inn over oss, og folk igjen fikk lov å snakke med oss, opplevet jeg hvordan vi hadde levet i to adskilte verdener. Men når jeg forsøkte å forklare noen av de andre hvor oppriktige og edle våre motiver hadde vært, under føreskapet av en mann, som ga seg selv både i liv og død for det folk han elsket, så var det som å stå over for en mur av manglende evne til forståelse. Dette gjorde meg så hjertebedrøvet, men det oppsto allikevel intet hat fra min side. Som pionerer må man jo være tålmodige og kunne vente!

*

Det synes her på sin plass å minne om noe som skjedde langt borte fra vårt fedreland ganske kort tid etter at den russiske revolusjon var brutt ut. I det sydlige Europa levet der nemlig da en mann, en kristen personlighet som med klarsyn og mannsmot lot sin røst høre høyt utover den kristne verden. Hans navn var Leo XIII, og han kalte fra sin pave-stol alle kristne nasjoner til et samlet korstog mot den røde drage i øst. Hensikten med dette korstog var å befri de kristne brødre i Russland og stanse det forferdelige som han ante ellers ville komme. Men det ble allikevel som ropet fra en ensom røst i ørkenen!

Efter den siste verdenskrigs blodige avslutning lød atter et tydelig og modig kristent budskap ut over verden. Også denne gang kom ordene fra en enkelt mann, den daværende og uforglemmelige pave, Pius XII. Høyt og tydelig protesterte han mot Nürnberg-domstolens urettferdighet og grusomheter.

Allerede i året 1917 sendte Gud oss i sin store kjærighet en advarsel, idet en hjelpende hånd ble rakt oss fra himmelen. Den kom fra den Hellige Jomfru, Jesu Kristi mor, som åpenbarte seg for de tre små gjeterbarna i Fatima i Portugal. Hun møtte dem en dag oppe i fjellene hvor de som vanlig gikk og gjettet sine sauер. Gjennom disse uskyldige små sendte hun bland annet et budskap til kirken om at en ganske spesiell bønn skulle bedes for Russland alene. Hun sa at hvis det ble mange nok som var frivillig til å være med i denne forbønnens tjeneste, så ville folket og styremaktene i Russland omvende seg og det ville bli fred på jorden. Til slutt minnet hun om at vi ikke måtte glemme å ære henne, som alle slekter skulleprise salig. Denne beretning gjorde et dypt inntrykk på meg — en protestant fra det Høye Nord.

Ich var auch dabei

I det lille bilagsblad «Suchlicht» som medfølger tidsskriftet NATION EUROPA forteller en ung innsender om hvorledes han stadig var i strid med sin far om nasjonal sosialismen og det tredje rike. Faren sa ikke så meget mot ham, men så så rart på ham, skriver han. Nu er hans far død og i hans skrivebordskuff fant han et dikt han hadde skrevet. «Slik tenkte altså den gamle mann», skriver sonnen og føler seg både litt beskjemmet og litt angerfull. Vi synes diktet er så anstendig og at det gir så godt inntrykk av hva «vi gamle» føler både i Tyskland og i Norge at vi gjengir det. De av våre lesere som forstår litt tysk vil sikkert ha glede av det, og de andre får heller hoppe over det :

Ich, einer von Alten, die noch leben,
Will mich aus diesem Schmutz der Zeit erheben
Und künden, was ein Leben lang uns trieb
Und dessen Abglanz meinem Herzen blieb.

Ein Meer von Schlamm ersticke Glanz und Licht,
Verrat und Lüge hatten mehr Gewicht,
Mit rohen Kräften einer Welt gepaart,
Die nie des edlen Wollen inne ward,
Dem wir gehorchten, unverzagt und treu.
Mein letzter Stolz bleibt : ich war auch dabei.

O hehres Losungswort : ein Volk, ein Rich,
Ein Führer — und ein Schwert mit gutem Streich —
Und eine Fahne schwarz und weiss und rot
Mit einer Rune, die dem Übel droht —
Der Traum der Väter — endlich Wirklichkeit —
Zwölf Jahre lang — o unvergessne Zeit —
Was sind die Schatten schon an deinem Licht.
Verlogne Welt, der es an Glanz gebracht —
Sie mass den Adel nur mit der Gewalt
Und nahm uns Ehre, Sitte und Gestalt
Bewusst und hasserfüllt, und gab dafür
Uns ihren Abschaum : Sklavensinn und Gier —
Und eine Meute von gekauften Knechten,
Die ihre Wut am eignen Blute rächten.

Zwölf Jahre — hoffnungsvoller Anbeginn —
Glückhaft ein jeder Tag und voll Gewinn.
Der Deutsche, überdrüssig hohler Worte,
Pacht wieder zu und wirkt an seinem Orte.
Er schaut den anern mutig ins Gesicht
Und fordert sich sein Recht und seine Pflicht.

Die Achtung steigt, das Schwert wächst in der Hand.
Im Morgenglanze steht das Vaterland.
Im Morgenglanze steht das Vateland.
Die Künste blühn — es füllen sich die Wiegen —
Sie zeugen heut noch wieder tausend Lügen.
Ein frohes Volk schart sich um seine Fahnen,
Erlöst und frei und würdig seiner Ahnen.
Was sind die Schatten schon an jenen Tagen —
Für jedes Volk in Freiheit leicht zu tragen.

Die kleine Schar der Lumpen schwieg gelähmt.
Der offne Gegner wurde bald beschämmt
Und kehrte still ins Vaterhaus zurück.
Und Tage kamen voller Glanz und Glück.
Ein Volk - ein Reich - klang es durch deutsche Lande.
O Österreich , es fielen deine Bande.

Vom Nordseestrande bis zum Memelstrom,
Vom Böhmerwalde bis zum Stefansdom
Erschollen wieder frei die alten Lieder,
Und namenloses Glück ergrift die Brüder,
Die eben noch ein fremdes Joch ertrugen.
Die Glocken klangen und die Herzen schlugen.
Ein Volk — ein Reich — o unvergessne Stunden —
Gedenk ich eurer, bluten tausend Wunden.

Der Hass der Feinde wuchs ins Grenzenlose.
Das Schicksal mischte seine dunklen Lose.
Erstanden war der Bau in Herrlichkeit.
Doch in den Gründen wühlten Lug und Neid.
Vernichtung wollten sie und Acht und Bann.
Und dieses Wissen trug der grosse Mann
Mit schwerem Herzen durch die langen Nächte.
Er rang mit seinem Gotte um das Rechte.
Er sah das Ende des Äones nahen,
Indes die Schurken nur den Gegner sahen :
Das Deutsche Reich — ihm galt ihr Hassgeschrei.
Da schlug ein Gott den Menschenwahn entzwei.

Skyld og —

Forts fra side 6

chills karakter og ydelser, at det britiske imperium falt fra hverandre under hans ledelse og aldri mere kan bli sammenføyet.

Ikke om noen av disse spørsmål kan man si at deres oppklaring er av avgjørende betydning. Franklin D. Roosevelt kan ha vært en forslagen macchiavellisk renkessmed, japanerne kan være blitt provosert til å overfalle Pearl Harbour, eller terrorluftangrepene kan, som Lidell Hart erklærer «ha vært den mest barbariske metode for krigføring som Europa har opplevet siden mongolernes innfall». Selv om den rådende oppfatning av disse eller et halvt dusin lignende spørsmål blir oppgitt, så vil det la historiens fremtidige løp uberørt. Alle forsøk på å betrakte disse temaer i et nytt lys har faktisk støtt på heftig motstand, men bare fordi den rådende mening om hvert enkelt tilfelle er en ytterligere bekrefte på at annen verdenskrig i sin innerste kjerne var en kamp mellom godt og ondt. Denne påstand støtter seg ikke på underordnede argumenter som eksempelvis hine at Franklin D. Roosevelt var en idealist av reneste vann, at japanerne var forræderske orientalere eller at man må betrakte terrorluftangrep som en human krigføringsmetode fordi de uttrykkelig var ment til å bringe fiendtlighetene til en rask ende. Tesen om at annen verdenskrig var en kamp mellom mørkets makter og lysets barn grunner seg ute lukkende på de kjennsgjerninger som førte til utbruddet av krigen i september 1939.

Nasjonal sosialistiske

Forts. fra side 12

I Irland

er den tidligere organisasjon Nationalist Union, som utgir

Und kühne Siege zierten Deutschlands Farben —
Und Helden, zahllos, seinem Ruhme starben.
Doch unwert war Europa dieser Grösse.
Es sah voll Hass des Heiligen Reiches Blösse.
Die Rachsucht liess ihm Rast nicht und nicht Ruh.
Sie stiess verblendet mit dem Dolche zu.

Da ward das Schicksal des Äons besiegt.
Die letzte Rettungspforte stand verriegelt.
Und unter irrem Hass — und Sieggeschrei
Brach das Gefüge dieser Zeit entzwei.

Hass, Wahn und Lüge und die blinde Gier :
Nun ist die Schreckensherrschaft dieser vier.
Zerstückelt und geschändet liegt das Reich —
Und donnernd ruft die Rache : wehe euch,
Euch wird sie bald das gleiche Schicksal geben.

WENN DEUTSCHLAND FÄLLT

DANN SOLL DIE ERDE BEBEN.

Det gamle og det nye —

Forts. fra side 9

Landets tagen Stilling til Kristendommen. På den tid da Benediktinermunksen Ansgar (810—65) blev udnævnt til Årkebiskop i Hamborg og Bremen, forstod Germanerne endnu ikke Lærers dybeste Tanker ; dertil var den altfor forskellig fra alt det, som de agtede og ærede. Folket havde lært at lytte opmerksomt til Naturens Stemmer, at efterforske Meningen med alt hvad der skete ude omkring i Dyre- og Planteverdenen, der dannede en Enhed hvor hemmelighedsfulde Tråde knyttede alle Væsener sammen. Og så blev der prædiket om en Gud, der lod sig korsfæste — og Korsfæstelsen var i Rom en Slavedød —.

Hensigten med en sådan Forkyndelse var dem ganske ubegribelig. Det lå heller ikke for dem, at vende højre Kind til, når nogen slog dem på den venstre. Men lidt efter lidt smelte så de germaniske Idealer sammen med de Kristelige, men ganske vist på den Måde, at det var de germaniske, der omvurde rede de kristelige. Kristendommen genspejlede i Germanien ikke den orientalske, men den nordiske Sjæl.

Adam Gottlob Oehlenschläger sondrende mellem fire Religioner : Kristendommen,

publikasjonen NATIONALIST NEWS omorganisert og har tatt navnet National Social Union of Irland. Den har underavdelinger i forskjellige deler av landet og har også en utenlands sekSJON åpen for irlandere. Denne heter «The Wildgeese». NATIONAL NEWS skriver at N. S. U. I. har antatt et nasjonal sosialistisk program som tar sikte på en gjenværelse av Irland i overensstemmelse med dets gamle tradisjoner. Ungdomsorganisasjonen Irish National Youth arbeider også i nær kontakt med N. S. U. I.

det greske og det nordiske Hedenskab og Muhammedanismen, Islams Verdensreligion. For den menneskelige Hjerne, der er Samlingsstedet og Brændpunktet, hvor den indre Reaktion mødes med de udefra kommende Indtryk, synes den kristne Lærers Sejr over Hedenskabet at reducere Mennesket fra at være en sund og tapper Skabning, til at blive en yngelig Slave.

I Katolicismen er der dog en vis Stemning. Peterskirken i Rom er udsmykket med Kunstverker af Michelangelo. Rafael, en af Højrenæssancens største Kunstnere, var denne Kirkes Arkitekt.

Forts. side 15.

NATIONALISMENS

Forts. fra side 8

När det gäller synen på och uppfattningen om penningar eller guld, och deras värdetäckning, skiljer sig det tyska folket avsquivt från det svenska. I Tyskland har man sedan långa tider tillbaka förstått att det verkliga värdet ligger i naturtillgångarna och arbetsprestationen. Detta är ingjutet i hela den tyska folksjälen och betraktas som en självklar sak, som alle förstår mer eller mindre medvetet. I vårt land råder det rakt motsatta förhållandet. Här har mammonskulten i sann mening kulminerat under den demokratiska segeryrans tid. Denna ökända kult har den absoluta makten, äran och härligheten. Den svenska nationalismen har därfor en helt annan uppgift än dagens tyska. — Den svenska nynationalismens stora uppgift är att motarbeta mammonkulten. Någon annan väg till Sann folkgemenskap än den som går över den besegrade mammonskulten finnes icke. Alla måste lära sig att varanda medlem av en nation, som nått medveten ålder, har ansvar för vården av vår valuta, och att denna vård förfliktar till dagligt arbete. Och de makthavande i samhället, vilka de än är borde sköta nationens ekonomiska angelägenheter på ett sådant sätt att internationella storsvindlare icke ges möjlighet att profitera på detta ansvarsmedvetna arbete. Stora värden slussas årligen ut från vårt land på grund av inflationen genom att vår valuta ständigt minskar i värde medan valutan hålls stabil i andra länder. Men denna form av «Svindlande affärer», på godtroagna mäniskors bekostnad, lär man inte ut i Sveriges Radio-TV !

Danmarks 9. april 1940

Også der handlet man bak nasjonalforsamlingens rygg

På det danske Frimodts Forlag kom det i 1961 en bok som vakte adskillig oppsikt fordi den kom inn på brannfarlige emner. Det var Kai Hammerichs «Af mit livs drama».

Vi synes det fremgår temmelig klart av boken at politikerne, eller kanskje rettere sagt visse politikere, før 9. april hadde inngått en avtale om en fredelig tysk besettelse. Sannsynligvis var dette skjedd etter forhåndskonferanse med britiske ledere. En slik besettelse passet nemlig inn i de britiske Skandinavia-planer. Britene ønsket som kjent selv å sette seg fast i Nord-Norge og Vest-Norge, mens tyskerne skulle engasjere seg i Sør-Norge. Derved fikk man hånd over malmen fra Kirunavarre, samtidig som en fikk opprettet en front i Skandinavia istedenfor i Frankrike, og dermed fikk en også en tilsiktet splittelse av de tyske styrker. På samme måte som den danske regjering gjorde sin avtale med tyskerne, er det temmelig opplagt nå at bestemmende kretser i Norge sluttet en lignende avtale med engelskmennene om ikke å legge hindringer i veien for de britiske planer og å hindre at det ble ydet norsk motstand mot britiske okkupasjonsforetagende. Derav den manglende mobilisering i begge land. I Danmark gikk det etter planen, mens det gikk helt galt i Norge. Der kom tyskerne før engelskmennene helt nord til Narvik og den manglende mobilisering vendte seg mot opphavsmennene. Det er i denne forbindelse grunn til å merke seg at generalstabssjefen ble avvist temmelig bryskt av kong Haakon med sine intime engelske forbindelser da han i begynnelsen av april 1940 krevet mobilisering.

Men om Danmark skriver altså Hammerich på side 145 i sin bok :

«Et lille eksempel giver i en nøddeskål billedet af den uklarhet der rådede i tiden før besættelsen. En af mine transportofficerer ønskede orlov et par dage før 9. april. Jeg afslog af hensyn til situationens tilspidsning. Så opnåede han sørøvernskommandoens tilladelse og måtte gerne rejse nogle dage til Lolland-Falster. Da jeg henledte sørøvernskommandoens opmærksomhet på, at jeg hverken mente den burde gøre ind i den interne tjeneste utenom chefen, eller mente, at situationen

på dette tidspunkt var egnet til orlov, fik jeg at vide, at den aktion, man ventede sydfra, udelukkende gjaldt Norge og ikke Danmark, så sørøvernskommandoen så ingen anledning til at ændre sit tilsagn til den pågældende. Jeg var nærmest målløs over en sådan beredskabsinstilling, og lidt senere meddelte jeg samtlige transportofficerer at al orlov indtil videre var suspendert. Derved kunde jeg på en diplomatisk måde standse også denne omstridte orlov. Det var den 8. april. Næste dag fik den pågældende officer speciel forholdsordre som forbindelsesofficer til tyskerne i anledning af invasjonen... Nu gikk det slag i slag. Det berømte «Opprop», Kongens formaning til lojalitet, og lydighed og korrekt optræden, den korrekte kamp ved grænsen...» På side 167 skriver han videre :

«Den 9. april og ugerne der gik forud herfor, ble jo som bekendt den mærkelige modsætning til riks-dagens klart udtalte vilje af 19. januar, at landet skulle forsvartes. Denne linje blev i en uforståelig grad svigtet da ministeriet Stauning-Munch ikke i handling fulgte rigsdagens klare vedtagelse, men vel snarere tværtimod. Mobilisering blev der ikke foretaget, men til tider en svækkelse af et i forveien yderst svagt forsvar.... Opfattelserne af Kongens bud om loyalitet måtte uvaegerlig gå hver sine veje.. Regeringen kunne faktisk sende for eksempel Schalburgfolkene afsted med løfte om militær tilbagevenden i rækkerne igen. Nogle mente hvad de lavede, andre sagde, at de mennesker måtte vel kunne forstå, at regeringen handlede under tvang... Jeg vil snarere sige, at der blev handlet under stor indbyrdes uenighed. Så kunne man bagefter slagte eller hædre de folk der overlevede kampene mod kommunisterne i øst — afhængig af utviklingen — og intil da lade endog den kommanderende general inspicere korpset...»

Folkets flertal sluttede længe op om samarbejdslinien — sameksistensen med besættelsesmagten — og danske arbejdere drog frivillig afsted for at bygge for tyskerne, både her i landet og i Tyskland og ved Norges vestkyster. Det var en stor forvirring».

Tid for seluransakelse

BENJAMIN VOGT overrasker stadig verden med vidtgående forståelse når det gjelder okkupasjonstidens hendelser. I FARMAND for 13. februar har han etterfølgende artikkel under den overskrift vi har angitt. Bortsett fra at han med urette beskylder Quisling for å ha invitert tyskerne til å okkupere Norge, mens han ikke nevner de berrer som inviterte engelskmennene til det og som dermed også la landet åpent for tyskerne (og hvis galt hadde gått også for russerne), så må vi si at hans resonnement er både sunt og riktig.

Vanskelen ved det store norske rettsoppgjør var at det store norske folk selv satt i et glasshus. Ikke bare er det notorisk at vårt største politiske parti og dets ledende menn var langt inne på forræderiveien i forbindelse med den russiske revolusjon og Komintern. Men dertil var hele det norske folk uvillig til å påta seg de offer i mellomkrigstiden som krevdes for å opprettholde vår selvstendighet.

Aldri har vel noe folk vært mer uforberedt på å forsøre sin frihet enn vårt før den 9. april.

Næste dag fik den pågældende officer speciel forholdsordre som forbindelsesofficer til tyskerne i anledning af invasjonen... Nu gikk det slag i slag. Det berømte «Opprop», Kongens formaning til lojalitet, og lydighed og korrekt optræden, den korrekte kamp ved grænsen...» På side 167 skriver han videre :

Under slike omstendigheter kan det være rimelig å spørre med skriften om hvem som vil kaste den første sten.

Svaret hos oss har vært enkelt : — ca. 3 ½ million.

Glass har som kjent også den

egenkap at lysstrålene brytes i det og gjør en synkvervet. Ikke så underlig da at noe har måttet gå i knas.

*

Vi bestemte oss for å sette forræderi-stemplet på bortimot hundre tusen landsmenn. Blant «vi» var mange som i den første tid arbeidet på tyske anlegg til god fortjeneste. Blant «vi» var også svært mange andre hvis nasjonalfølelse var betydelig mer dempet under krigen enn den ble etterpå.

Våre «forrædere» med familier utgjorde en 7—8% av vår befolkning. Sammen med tyskerarbeidere og andre som ikke ble trukket til ansvar på grunn av for eksempel bevisvansketheter er vi kanskje oppe i den dobbelte prosentsats. En drøy dose for et folk som jubler sin frihet ut i vilden sky hver 17. mai !

I følge med denne iver etter selvfornedrelse har løpt en konstrasterende iver etter selvforherligelse. Hvor var ikke vår hjemfront storartet ! Idrettsfolket, lærerne, Høyesterett ! Jo, meget glimrende arbeide ble utført. Mågen lidelse ble utholdt. Atskillige liv gikk tapt.

Og allikevel, — la oss forsøke å holde oss på jorden ! En som ikke har forsøkt det er h.r.advokat Alf Nordhus i en kronikk i «Arbeiderbladet» for kort tid siden. Han nevner med forakt sin kollega Albert Wieseners kritikk av menn som Pål Berg, Erik Solem, Ferdinand Schjeldrup og Terje Wold. Nordhus fortsetter :

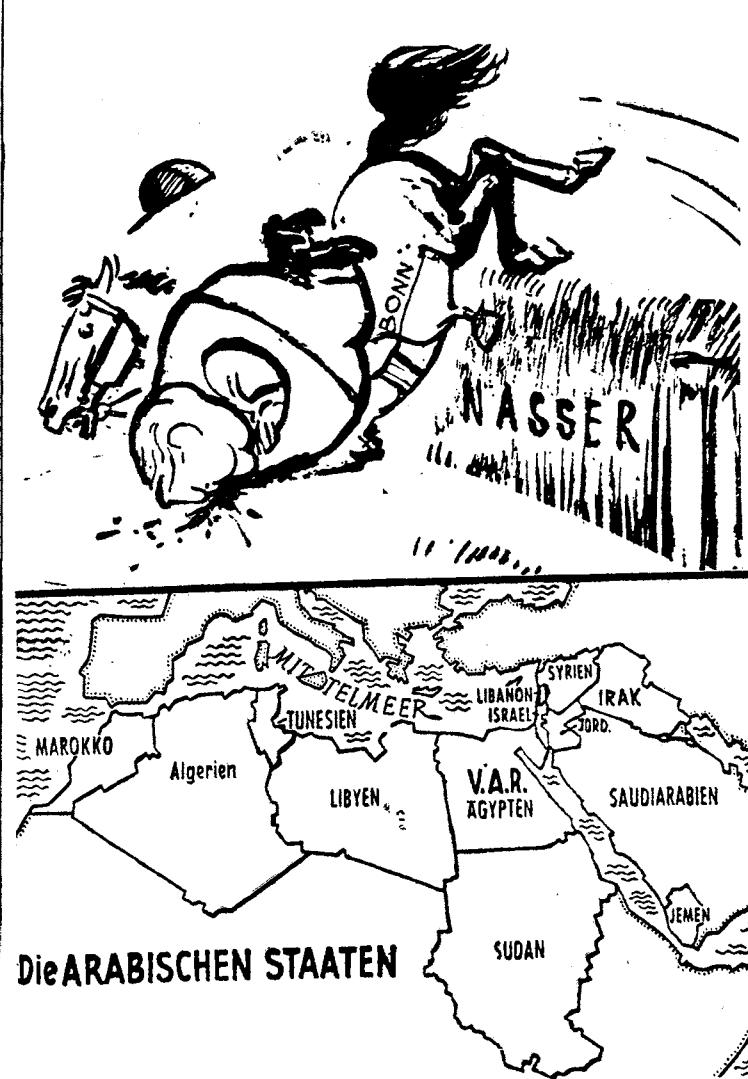
«Det er menn av slik styrke, personlig uavhengighet, toleranseevne og fedrelandsforgjernelse at noen imøtegåelse av Wiesener ville være utilbørlig».

Disse menn skal altså være hevet over kritikk, særlig da Wieseners.

Det er ikke med noen særlig glede man tar for seg de fire utmerkede menn og deres fire utmerkede egen-skaper, men det er nødvendig i dette tilfelle å sette advokat Nordhus på plass, og de fire inn på deres **rikte** plass. Dette være sagt ikke til forkleinelse for deres gode — ofte fremragende — innsats forøvrig.

Pål Berg bragte mer forvirring inn i norske hjem enn kanskje noen annen nordmann under krigen ved sin takketale til Quisling for dennes «fedrelandssinn» og (Pål Bergs) medvirkning til at tyskerne overdro Quisling å demobilisere de norske styrker mens vi ennu var i kamp. Gode grunner har ofte vært anført for Bergs handlemåte. Bedre imot. Men er hans «styrke» hevet over tvil ?

Erik Solem var på mange

Bundestyskland har kommet fint ut å kjøre i det siste. Presset av USA foretok det i årrekker hemmelige våpenleveranser til det aggressive Israel. Da dette ble avslørt, truet araberstatene med motforholdsregler, hvorefter Erhard fluksens annulerete den hemmelige våpenleveranseavtale. Efter nyt press fra USA og Israel, bestemte man seg som en kompensasjon til å godkjenne Israel som stat ved å ta opp diplomatiske forbindelser med landet. Hvorefte araberstatene på sin side erklærte at godkjente Vesttyskland den stat de anså illegal, så godkjente de til gjengjeld det Ulbrichtregime som Bundesrepublikken anser illegalt. Nokså logisk, skulle en synes. Ikke rart at DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG bringer ovenstående karikatur av Erhards ritt som jockey for Israel.

KULTURFRONTE N

Forts. fra side 2

ket i retssalen i motsetning til hvor kjekke og kjepphøye de var dengang de stod på høyden av sin makt. Og han kunne fortelle at publikum mottok denne kontrastvirkning med «munterhet».

Undres på om disse muntre herrer ville ha vært like muntre hvis de hadde tømt nederlagets bitre kalk, var blitt mishandlet og var utmattelsen nær på grunn av sult og mangel på søvn?

Herr lektoren har — forhåpentlig for ham — intet personlig kjennskap til disse ting. Men det har vi. Vi gjenkaller i erindringen en juniardag i det Herrens år 1945 da vi måtte møte for en såkalt «dommer» som skulle avsi forlenget fengslingskjennelse. På grunn av nattlig angrep fra myriader av blodtörstige veggedyr hadde vi på 30 døgn knapt lukket øye. Vi formelig svaiet så utmattet var vi av mangel på søvn. Vi skulle ta meget feil om ikke det tidligere omtalte lattermilde publikum ville ha fått et anfall av munterhet ved synet av vår bedrøvelige skikkelse. Herr «dommeren» følte imidlertid kun forakt og tiltalte oss i en håndig og uforskammet tone. En liten forsmak på «seierherrenes justis». Gudene vet hvordan det ville ha gått hvis vi var blitt møtt med sympati og forståelse. Etter

å ha blitt trukket gjennom selen og offentlig uthengt som en forbryter så ville vi neppe ha tålt det. Nå falt det oss heldigvis ikke vanskelig å svare den arrogante «dommer» med den samme iskulde han viste oss. Vi hadde fordelen av en god samvitighet.

måter en utmerket dommer og på alle måter en første-klasses nordmann. Men han ledet saken mot Quisling på en så subjektiv måte at både aktor og forsvarer åpenbart følte seg plaget. Bør ikke hans «personlige uavhengighet» være gjenstand for diskusjon?

Ferdinand Schjelderup var så ensporet i sin omtale av overlærer Haug at han tapte saken mot dennes enke innfor sin egen høyesterett. Udadelig «objektivitet»?

Terje Wold var medlem av den regjering som ble tatt på sengen den 9. april. Uangripelig «fedrelandsfortjeneste»?

Vi bør fare varsomt med de store ord om oss selv, om vår krig og vår krigsinnslats.

Vi bør kanskje også vise litt mer toleranse overfor alle dem som vi har dømt, og som etter vår mening ikke var fullt så fremragende som vi selv».

Det var svært til lovord herr Sandsdalen øste ut over filmen «Krigsforbrytere». Det gnistret av ros. Vi vet ikke om han etter nesten å ha fullført manuskriptet fikk samme følelsen som salig redaktør Thv. Bernhoft da han engang på sine gamle dager var sendt ned i Aulaen for å anmeldte en internasjonal mesterpianist. Etter en orgie av rosende superlativer syntes Bernhoft han for skam skyld måtte helle en smule malurt i begeret. — «Hvis vi skulle innvende noe mot dette delige, gudbenådete spill», skrev han til slutt, «så måtte det være at mesteren spilte vel meget på de sorte tangenter».

Det var slutningsbildene i filmen herr lektoren ikke var fornøyd med. De viste de mishandlete legemer av de overvunne tyske lederne etter den bestialske hengningen. Disse bildene burde ha vært sløyfet, mente kåsøren.

De kastet formodentlig et altfor avslørende lys over de seirende forkjemperne for kultur og menneskeverd.

De salmesyngende seierherrer som skulle «befri verden for frykt». Som avskafet konsentrasjonsleirene ved å putte hundredusener bra mennesker i dem, utsatt for terror, sult og alskens ydmygelser. Som gjeninnførte «rettstaten» ved å trampe alle gjeldende lover i støvet og i stedet i all hast laget gemene hevn-«lover» for å kunne få ram på så mange mennesker som overhodet mulig. Seierherrenes justis. Som på det mest utspekulerete forfulgte titusener av sine landsmenn og bragte dem ut i fortvilelse og økonomisk ruin. De edle seierherrer som knuste nazismen ved selv å annektere alle vrangsidene ved den. Som den dag idag ikke forstår at de i stedet har knust demokratiet ved å innføre tvang og statsdirigering i lange baner. Som har knust de frie kunstnere med sine «utvalg» og «kulturråd» hvis eneste hensikt er **tvang**. Vi var meget langt fra noen

venn av de Goebbelske metoder innen kunstlivet. Den avdøde kulturminister hadde en ulykksalig hang til å blande seg inn i filmer, teaterforestillinger og annen kunst, og diktore forandringer som sjeldent betød forbedringer. Vi opplever imidlertid idag at det Goebbelske diktatur er nesten silkehansker i forhold til den voldsmentaliteten som de offentlige kunstdirektører her representerer.

La oss grundig få avsløre nazismen, ropte lektoren ut i eteren.

Leve demokratiet!

Hors de Combat.

Det gamle —

Forts. fra side 13

Dette arkitektoniske Mester-værk er et Tempel, der er et Udtryk for dunkle, ugranske-lige Love i en Verden, i hvilken Mennesket må vandre gennem Symbolernes Mysticisme: den ophøjede Følelse, der er inderligt forbundet med Forestillinger, som ikke giver Forklaring på noget-somhelst, fordi de ikke udtrykker noget, der ejer virkelig Magt til at knytte Fænomerne sammen. Myrra og æteriske Olier, der afbrændes, giver en Duft, og en aromatisk krydret Luft, hvis Indvirking på Næsens Lugteorgan løfter Sindet op i en højere Sfære. Den trætte Sjæl beruses af et Drømmeskær fra et Rum, der ingen Grænser sætter, men hvor Ambra, Røgelse og Moskus, tung og sød, forener Åndens og Sansernes Glød.

Efter Reformationens Indførelse i Danmark i 1536, måtte Kirkegængerne sidde i en Kirke uden anden Udsmykning end kalkede Vægge. Kirken blev fra at være et Symbol på en oversanselig Verden, sænket ned på et vulgært og lavt Niveau. Den blev præget af KUN at være en borgerlig Institution, den reduceredes til en Bygning til Afholdelse af Gudstjeneste. I Nutiden er Oldtidens Kraft og Styrke forsvundet; i Stedet for breder moralisk Svaghed og smægtende Uselhed sig i Folkemasserne. Det heroiske Menneske er blevet forvandlet til en Slavesjæl med Trællens Psyke og Ufrihed i Tale og Adfærd.

Det er den Ejendommelighed ved den menneskelige Psyke, at den krampagtig, og som det synes tankeløst, tumler med de Problemer, der ligger udenfor Sansernes Område. I Stedet for at søge ind i sit eget Indre, og der forsøge at finde Løsningen på de Gåder, som den metafysiske Verden gemmer, retter Mennesket Opmærksomheden mod Foretelser, der af nærliggende Grunde undrager sig dets metodiske Undersøgelser. Ingen kender de Kræfter der virker bagved de materielle og psykiske Reflektioner og Tilkendegivelser. Men alligevel danner, og dette gælder især for Religion og Kirke, enhver tidsalders Auktoritter sig ganske diktatorisk nogle Begreber og Forestillinger, som de forlanger at deres Samtid skal acceptere i Lighed med selvindlysende Aksiomer.

Hele den tyske Sjæls Varme og Dybde i Kampen mod Kirkens Verdsriggelse åbenbarede sig i det 12. Århundrede i HILDEGARD FRA BINGEN's Mystik. Det tyske Folks religiøse Geni gav sig hos hende tilkende i al sin Styrke. I Cellens Stil-

Forræderen II —

Forts. fra side 4

Berg og Berggrav har gitt seg selv attest for at deres ord leilighetsvis har «dobbelts bunn». De har kanskje det. Den avdøde majestet har åpebart trodd det, siden storkorset og medalje for borgerdyd ikke uteble. For andre stiller det seg kanskje noe tvilsomt dette med den dobbelte bunn i dette og andre tilfeller.

V.

For videre å ha fritt spill, forviste rikskommisærén Quisling til Tyskland. Han synes å ha forstått Quisling og hans mål bedre, enn hva dennes landsmenn inntil denne dag — 25 år etter — har kunnet prestere.

VI.

Quislings forvisning resulterte i, at han kom tilbake med mandat til å erstatte administrasjonsrådet og ennevædere med løfte om at rikskommisærén skulle forlate landet 17. mai påfølgende år. Rikskommisærén skal overfor disse utsikter ha bemerket til en av sine medarbejdere, at han skulle sørge for å gjøre Quisling umulig i hans landsmenns øyne. Det har han gjennomført så genialt, at det henger igjen i «de gode nordmenn» den dag i dag og daglig gjør seg merkbart, selvom «argumentasjonen» innskrenker seg til invektiver.

Rikskommisærens første trekk var å holde en stor tale hvorunder han oppløste alle politiske partier unntatt Quislings Nasjonal Samling, et skritt som Quisling forgyves forsøkte å hindre.

Dermed før «patriotismen» i alle værende og vordende politiske pamper, for nu så det ut til å gå på deres levebrød løs. Det siste moment gjorde seg dog ikke gjeldende innen (Helge Krohgs) 5. kolonne med sitt utstrålings-sentrums innen de 800 norske medlemmer av det av Rikskommisær og Administrasjonsrådet opprettede Deutsche Handelskammer in Norge. Innen dette miljøet brøt patriotismen først løs våren 1945. Til gjengjeld har den vært såmeget mer ufarlig, høyrostet og seiglivet.

VIII.

Rikskommisærens neste skritt var å blande seg opp i den begivenhet, som er kalt «Statsakten på Akerhus». Han trøppet opp med et mer og mindre forblommet angrep på biskop Berggrav, som var saken fullständig u-

vedkommende. Dermed fikk han liv i presteskapet og kunne ved dettes (ubevisste) hjelp forpurre, at det ble noe av rikskommisærén hjemreise.

IX.

Quisling hadde straks etter sin tilbakekomst fra Tyskland gjenoppattet det, som han anså for sin misjon, å holde okkupanten innenfor folkerettens grenser under en okkupasjon. (Vår daværende kronprins hadde i statsråd i Tromsø gitt uttrykk for at også han anså det som sin oppgave).

Det er i dag fastslått av forstandige og redelige mennesker som søker sannheten, og kun den, uansett hvorledes den smaker, at Norge slapp langt lettere fra okkupasjonen enn noe annet tysk-okkupert land. Det skyldes ene og alene Quisling (ikke Vårherre, som kongen uttrykte denne kjennsgjerning) på tross av alle de vanskeligheter, som ble lagt ham i veien.

Der lever mange mennesker i Norge idag, som skylder Quisling sitt liv. Til ham løp alle, slekt og venner, når en eller annen av hans motstandere var kommet i vanskeligheter overfor okkupanten og det stod om livet. Quislings reaksjon var alltid den samme: «De er nordmenn, vi må hjelpe dem».

På den annen side kostet de kongelige samvittighets-skrupler og «historiens mest ansvarslose krigserklæring» over 10 000 nordmenn livet. Der forekommer ikke et eneste menneskeliv på kreditsiden — ikke engang professor Skancke.

Olaf Holm.

Tanker —

(Forts. fra side 4)

de ha tatt ansvaret og prestigetalet ved en så grov nøytralitetskrenkelse, mord på norske marinefolk som med folkerettlig forpliktelige forsvarte sitt fedrelands nøytralitet?

Det tror jeg ikke! Nei, det tror jeg ikke! Britene stod i 1940 ikke sterke nok til å våge å trosse verdensopinonen, de kalkulerte nok for realistisk kalt til blant annet å ville gi Tyskland så gode kort på hånden bare for å befri krigsfangene på «Altmark». — Som det gikk, kunne britene anføre at Norge ikke hadde vist vilje til å forsvere sin nøytralitet — altså var stilltende innforstått. Papirprotest er ingen protest.

Forts. side 16

FOLK OG LAND 15

«Elverumsfullmakten» —

(Forts. fra side 1)

den rent juridisk kan twistes om dens betydning». (Tenk det da !)

Vi skal ikke her ta noe standpunkt til striden i rosenes leir, aller minst til fordel for det vi har trodd var en av gullguttene i landssvikoppgjørets rødselskabinett, Terje Wold. Men vi vil gjerne yde et bidrag til nok en gang, og denne gang forhåpentlig definitivt, å få avlivet denne «Elverums-fullmakten» som hele den politiske dagspresse i Oslo nå igjen samler seg gråtende rundt. Og kan vi gjøre det bedre enn ved å sitere litt av det en av stortingsdagspresse i daværende presidenter forteller om stortingsmøtet på Elverum 9. april 1940. Det er Neri Valeen fra Venstre vi sikter til. Han skrev en rekke artikler i VARDEN i desember 1947 og røpet der mange ting som ikke var god latin i de kretser som hadde slått ring om landssvikoppgjøret. Artiklene var skrevet på nynorsk, men dessverre har vi ikke selve originalen for oss her, bare en avskrift i en nokså overflødig oversettelse til bokmål, foretatt av en jurist, så noen tvil om innholdets riktighet kan det neppe være. Og så gir vi ordet til Neri Valeen.

Hans private vurderinger må tas med en klype salt, siden han både skulle spille «god nordmann» og undskydde sin deltagelse i riksrådsforhandlingene. Men de faktiske kjennsgjerninger han legger frem er klare nok :

«Når mange, til og med av stortingsmenn, nå etter krigen kan være i tvil om hva stortingsmøtet i Elverum vedtok, er det et resultat av den norske propagandaen i krigen. For de politikerne som forsommerten 1940 var med under riksrådsforhandlingene, stod det helt klart - og det ble ofte nevnt - at Stortingen i Elverum var enig om å ville ha en avtale med tyskerne som Danmark, dersom man bare hadde kommet utenom Quisling (Jfr. i denne forbindelse Orvar Sæthers artikkel i forrige nummer). Som bakgrunn for riksrådsforhandlingene hører også med at kort tid etter Elverumsmøtet kom underhandlinger i gang i Oslo om å få Quislingstyret bort. Og Høyesterett i samarbeide med tyskerne oppnevnte Administrasjonsrådet. I den okkuperte delen av landet — og ettersom okkupasjonen skred frem, i en stadig større del — var det et sterkt ønske og et krav om å få en avtale med tyskerne (uthevet av oss) om norsk styre i landet. De politiske partier gjorde det de kunne for å holde Administrasjonsrådet oppe, men da arbeidet

ikke førte frem, kom underhandlinger i gang om et riksråd for å få en avtale med tyskerne om et norsk styre utenom Quisling.

Når det gjelder Elverumsfullmakten til regjeringen, har det foregått en tilsvarende omvurdering.

Framlegget fra president Hambro med fullmakt til regjeringen ble ikke formelt vedtatt av Stortinget i Elverum. Men det er ingen tvil om at dersom det var blitt votering, ville framlegget vært blitt enstemmig vedtatt (Førre mente noe annet. Vår bemerkning). At det ikke kom til votering, kan være et uhell, men det henger helst sammen med at Stortingen så det slik som president Hambro sa (uthevet av oss): «Stortingen bekrefte alene ved sin beslutning den generelle adgang til å gi provisoriske anordninger som regjeringen har i den tid da Stortingen ikke er samlet». Det var således unodvendig å gjøre et slikt vedtak. Og dersom vedtaket skulle ha hatt rettsvirkning, måtte det ha vært gjort i helt andre former enn som et vanlig stortingsvedtak. (Uthevet av oss).

En annen ting er det at denne «fullmakten» moralsk og propagandamessig hadde den største verdi for regjeringen i krigenes år og med rette(!) ble nyttet i kampen.

Fra først av ble fullmakten ikke brukt i propagandaen. Den er således ikke nevnt av regjeringen ved proklamasjonene her i landet. Heller ikke i oppropet den 7. juni fra Tromsø er nevnt noe om fullmakten.

Første gang det ble tale om denne spesielle fullmakt fra Stortingen til regjeringen under riksrådsforhandlingene, var den 16. juni om kvelden. Dr. Delbrücke var da helt ukjent med fullmakten fra Elverumsmøtet. Dette fremgår klart av Berggravs referat fra møtet, side 10-11.

Jeg husker godt at politikerne var på det rene med at det ikke var votert over fullmakten i Elverum, og at fullmakten heller ikke var i konstitusjonelle former. (Uthevet av oss). Referat fra Stortingsmøtet i Elverum ble lest opp i plenumsmøtet. Men med vilje gjorde man overfor tyskerne et nummer av spørsmålet, for ved å godkjenne at fullmakten bortfalt å vinne fordeler i kongespørsmålet.

I Bind III side 29 (U. K.), er det pekt på at ingen av dem som var med i de norske rådslagninger om formiddagen den 17. juni, reiste spørsmålet om Stortingets kompetanse etter at Elverumsfullmakten var gitt. — Grunnen var at politikerne så det slik at det som var

KONG FARUK DØD.

Også ekskong Faruk av Egypt har forlatt verdensscenen og det er vel kanskje best for alle parter at det ikke sies for meget om hans liv og innsats. En treffende bemerkning av denne kvinnekjære spiller fortjener dog å overleve: «Om noen år vil det bare være fem konger. Den i England, samt hjerter, spar, kløver og ruter konge».

SONETYSKLAND I UNÅDE.

Presidenten for «American Jewish Congress», rabbiner dr. Joachim Prinz har sagt under møtet i Elverum, selv sagt ikke begrenset Stortings kompetanse.

Først etter at riksrådsforhandlingene 17. juni med avsnittet om Elverumsfullmakten var blitt kjent i London, blir det i regjeringsmeddelelsen av 24 juni propagandert med den fullmakt som Stortingen gav regjeringen i møtet i Elverum. (Uthevet av oss). Selv i Kongens radiotale 26. august, der han også refererer fra stortingsmøtet i Elverum, er det ikke nevnt noe om fullmakten.

Hele den fullmakt som Londonregjeringen påberoper seg for de ulovlige anordninger med tilbakevirksomme kraft den gav for å ramme de politiske motstandere i NS og bortlede oppmerksomheten fra eget mislige forhold, er altså et rent og skjært propagandafoster, laget av de norske forhandlere, som ville avsette både denne regjering og kongen, for å ha et lite trumfkort på hånden i spillet mot tyskerne, noe som sannelig kunne være påkrevet etter at administrasjonsrådet i månedsvise villig hadde tjent okkupantens interesser.

Det er ellers interessant å notere seg at når høyestesettrettsjustitiarius Terje Wold — alias eksjustisministeren med bigamiloven — i sin dommergjerning — slik som for eksempel da det gjaldt frontkjemperbarnas penger — lufter sin krigspropagandapregede og betente oppfatning av lov og rett, da er det ikke knyt til høre hverken fra presse eller fra «kretsen», men når han for en gangs skyld legger frem faktiske kjennsgjerninger som denne gang om «Elverumsfullmakten», da karakteriseres han i borgerlig presse etter fortjeneste, både når det gjelder juridiske og politiske kvalifikasjoner.

skarpt fordømt Ulbrichts tilbagn om finansiell støtte til Kairo, noe som han sa ville true freden i det nære østen alvorlig. Videre kritiserte han at 75 tidligere nasjonal sosialister i dag har ledende stillinger innen SED-regimet. Blant andre nevnte han handelsminister Merkel, kulturminister Bentzien og landbruksminister Reichelt.

* AVSLØRENDE UTTALELSEER.

Og når vi først er inne på avslørende zionistuttalelser, så la oss ta med hva presi-

denten for verdenszionistorganisasjonen, dr. Nahum Goldmann sa ved åpningen av verdenszionistkongressen i Jerusalem ved årsskiftet. Vi gjengir etter «Chicago Tribune»: «Goldmann sa at faren (den største trussel mot det jødiske folks eksistens) ligger i de nuværende forhold i de fleste land hvor jødene har like rettigheter og helt har trådt inn i folkets liv». Det later altså til at zionistene nu som før har bruk for antisemitismen. Ellers skrev «Jerusalem Post» ved åpningen av kongressen at «en jøde som bidrar til oppbyggingen av Israel ikke gjør annet enn å betale den skatt han skylder den jødiske nasjon han tilhører». Jøder fra USA og andre ikke-israelske jøder «bør være oppmerksom på at Israel ikke er noen fattig fetter som man hjelper når man enten er stolt over ham eller synes synd på ham. Israel og Diaspora (utenfor Israel) er uadskillelige og like viktige elementer i en enhet: det jødiske folk. Ingen vil overleve uten den annen».

*

AFRIKA NØDVENDIG.

I et fordrag for vitenskapsmenn og politikere i Mainz erklærte general Adolf Heusinger, tidligere generalinspektør for Bundeswehr og formann i NATO-militærkomiteen: «Hvis Afrika går tapt til Vest Europa ikke lenger være til å holde». Og han sa videre at Afrika nu mere enn noensinne dekker Europas åpne flanke. «Det ville derfor være farlig om vi tyskere ble utmanøvrert av denne verden», føyet han til. Samtidig ville porten til det indiske hav bli åpnet for Sovjet og spranget over til Sør-Amerika bli lettet.

AVERTER I

FOLK OG LAND

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,- pr. halvår. I nøutralt omslag innenlands: Kr. 50,- pr. år, kr. 25,- pr. halvår.

Løssalg kr. 1,00.

Bruk postgiornr. 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

Kai Normann